

ЕРИК СИГЪЛ

ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

ЛЮБОВТА
4
РАЗЯВЯ

АБАГАР
СОФИЯ
41

LOVE STORY

ЕРИК СИЙГЪЛ
ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ
КНИГА ПЪРВА. ЛЮБОВНА
ИСТОРИЯ

Превод: Олга Стоичкова

chitanka.info

Той е Оливър Барет IV, хокейна звезда, възпитаник на „Харвард“, от богато англосаксонско семейство и с предстояща бляскава кариера в правото.

Тя е Джени Кавилери, остроумно момиче със скромен италиански произход, което учи музика в колежа „Радклиф“.

Наглед те нямат нищо общо помежду си, но между тях пламва любов, която е готова да устои на всичко... Макар да е обречена да свърши твърде рано.

Любов, която ще отеква дълго в сърцето ви.

*На Силвия Хершер и Джон Флаксмън
... защото вие смятахте
за нещо моите брътвежи.*

*„Ние се влюбихме в тази книга и вярваме,
че същото ще се случи и с вас.“
„СЪН“*

1

Какво може да се каже за едно момиче на двадесет и пет години, което вече не е между живите?

Че беше умно и красиво. Че обичаше Моцарт и Бах. И Бийтълс. И мен. Веднъж, когато пак ме сложи в един кюп с тези музикални образи, аз се поинтересувах каква е последователността и тя ми отговори с усмивка: „По азбучен ред“. Тогава и аз се усмихнах. Сега обаче седя и се чудя дали ме подреждаше по първото ми име — в този случай щях да съм след Моцарт — или по последното ми име, където щях да се вмъкна между Бах и Бийтълс. При всички случаи нямаше да съм първи, което ужасно ме нервираше, тъй като по някаква тъпа причина съм израснал с мисълта, че винаги трябва да бъда номер едно. Семейна черта, какво да се прави?

В четвърти курс свикнах да уча в библиотеката на Редклиф. Признавам, че обичах и да разглеждам, но не ходех там само заради това. Мястото беше тихо, никой не ме познаваше и книгите по заявка не се търсеха толкова много. В деня преди един от изпитите ми по история все още не бях прочел първата книга от списъка — типичен Харвардски синдром. Разходих се до гишетото за заявки, за да взема някой том, който щеше да ме измъкне на следващия ден. Там работеха две момичета. Едната беше висока, нея всеки би взел за партньорка на тенис, а другата носеше очила и имаше миша физиономия. Избрах очилатото миньонче.

— Имате ли „Упадък на Средните векове?“

Тя метна поглед нагоре към мен и попита:

— Вие нямате ли си ваша библиотека?

— Вижте какво, Харвард има право да ползва библиотеката на Редклиф.

— Препи^[1], не става дума за право, а за морал. Вие там си имате пет милиона книги, а ние само няколко хиляди.

Господи, каква принцеса! От тези, дето смятат, че момичетата са пет пъти по-умни, понеже съотношението на Редклиф към Харвард е пет към едно. Обикновено не се церемоня и насичам този тип на парченца, но точно тогава проклетата книга адски ми трябваше.

— Слушай, проклетата книга ми трябва!

— Я внимавай какъв език държиш, Препи!

— Защо смяташ, че съм ходил в подготвително училище?

— Защото ми се виждаш тъп и богат — каза тя, сваляйки очилата си.

— Бъркаш — протестирах аз. — В действителност съм умен и беден.

— О не, Препи, аз съм умна и бедна.

Тя ме гледаше втренчено, а очите ѝ бяха кафяви. Добре де, може и да изглеждам богат, но няма да позволя на някаква си клифка^[2] — дори и с хубави очи — да ме нарича тъп.

— И какво, по дяволите, те кара да мислиш, че си толкова умна? — попитах я аз.

— Защото няма да тръгна да пия кафе с теб — беше нейният отговор.

— Слушай... аз пък не бих те поканил.

— Точно това те прави тъп — ми каза тя.

Нека да ви обясня защо я поканих на кафе. Получих си книгата, като хитро капитулирах в критичния момент, т.е. внезапно се направих, че умирам да я поканя. И понеже тя не можеше да си тръгне, преди да затворят библиотеката, аз имах достатъчно време да погълна няколко съдържателни клишета относно преминаването на кралската зависимост от църковна към юридическа в края на XI век. На изпита получих отличен и — какво съвпадение! — същата оценка дадох на краката на Джени, когато излезе за пръв път иззад гишето. Не мога да кажа, че дадох отлична оценка на облеклото ѝ обаче — беше малко прекалено стил Бохо за моя вкус. Особено противно ми беше това индийско нещо, което носеше като дамска чанта. Добре, че не го показах, защото по-късно разбрах, че го е правила сама.

Отидохме в ресторант „Миджет“^[3] — едно заведение за сандвичи съвсем наблизо, което — независимо от името си — не е

ограничено за хора с нисък ръст. Поръчах две кафета и шоколадови сладки със сладолед за нея.

— Казвам се Дженифър Кавилери — каза тя. — Американка от италиански произход.

Като че ли нямаше да се досетя сам!

Тя добави:

— Уча музика.

— Името ми е Оливър — казах аз.

— Първото или последното? — попита тя.

— Първото — отговорих и после си признах, че цялото ми име е Оливър Барет. (Тоест, това беше по-голямата част от него.)

— Барет като поета?

— Не — отговорих. — Никакъв не ми е.

В последвалата пауза бях вътрешно благодарен, че тя не зададе обичайния потискащ въпрос „Барет, като залата ли?“, тъй като бях орисан винаги да ме свързват с човека, построил Барет хол — най-голямата и най-грозна постройка в двора на Харвард, един колосален паметник на парите, суетата и ужасния харвардизъм на моето семейство.

След това тя потъна в мълчание. Нима толкова бързо изчерпахме темите за разговор? Дали пък не й станах безинтересен, защото не бях роднина на поета? И какво? Тя просто си седеше там усмихвайки ми се. За да правя все пак нещо, започнах да разглеждам тетрадките ѝ. Имаше интересен почерк — малки, ръбати букви и нито една главна (за кого се мислеше, за Е. Е. Къмингс^[4]?). Освен това посещаваше някакви абсолютно нови курсове: лит. съч. — 105, музика — 150, музика — 201...

— Музика 201? Това не е ли следдипломен курс?

Тя кимна в потвърждение и не успя да прикрие добре гордостта си.

— Ренесансова полифония.

— Какво е това полифония?

— Няма нищо общо със секса, Препи.

Абе защо ѝ позволявах всичко това? Тя не чете ли „Кримзън“? Не знае ли кой съм аз?

— Ей, ти не знаеш ли кой съм?

— Да, бе — отвърна с леко пренебрежение. — Ти си оня, който притежава Барет хол.

Тя не знаеше кой съм.

— Аз не *притежавам* Барет хол — заядох се. — Прадядо ми го е подарил на Харвард.

— За да може нескопосаният му правнук със сигурност да влезе в него.

Това беше върхът.

— Джени, ако си убедена в това, защо тогава ме накара да те черпя кафе?

Тя ме погледна право в очите и ми каза с усмивка:

— Харесвам тялото ти.

Част от начина да печелиш добре е способността да губиш добре и в това няма никакъв парадокс. Превръщането на всяко поражение в победа е типично харвардска черта.

— *Лош късмет, Барет! Игра страхотно!*

— *Наистина, много се радвам, момчета, че поехте. Искам да кажа, че ви е много необходимо да побеждавате.*

Разбира се, по-добре е един стопроцентов триумф. Искам да кажа, че ако имаш избор, за предпочитане е да спечелиш точка в последната минута. И докато изпращах Джени до общежитието ѝ, аз не унивах относно крайната победа над тази гадна кучка от Редклиф.

— Слушай, малка мръснице, в петък вечер е хоккейният мач с Дартмут.

— Е?

— Е, искам да дойдеш.

Тя отговори с обичайното за Редклиф уважение към спорта:

— Защо, по дяволите, трябва да идвам на някакъв скапан хокеен мач?

— Защото аз ще играя — отвърнах небрежно.

За кратко настъпи тишина, в която ми се стори, че чувам падането на сняг.

— На чия страна? — ме попита тя.

[1] Прозвище на ученик от подготвителен курс ↑

[2] Студентка от Редклиф ↑

[3] Джудже ↑

[4] Американски поет (1894–1962), който пишел името си с малки букви ↑

2

Оливър Барет IV
Ипсуич, Масачузетс Филипс Екзетър
Възраст: 20 год. 5 фута 11 инча, 185 фунта
Специалност: социални науки
Регистриран в деканата: '61, '62, '63
„Ол айви“ — първи отбор: '62, '63
Професионална ориентация: право

Досега Джени би трябвало да е прочела биографията ми в програмата. Три пъти проверих дали Вик Клеймън, мениджърът, се е погрижил тя да я получи.

— *Господи, Барет, това първата ти среща с гадже ли е?*

— Млъквай, Вик, да не си изплюеш зъбите!

Докато загоряхме на леда не й магнах, дори не погледнах към нея (голяма работа като е тук!). И все пак тя май че си *мислеше*, че гледам към нея. Искам да кажа, защо си свали очилата по време на националния химн — само от уважение към знамето ли?

До средата на втората третина ние водехме срещу Дартмут с нула на нула, т.е. Дейви Джонстън и аз бяхме на път да им перфорираме мрежата. Зелените копелета се усетиха и започнаха да играят по-грубо — май че искаха да ни счупят един-два кокала, преди да ги разкъсаме. Феновете вече крещяха за кръв, а в хокея това буквално означава кръв или — ако това не се получи — гол. Тъй като донякъде и благородството задължава, аз никога не им отказвах и двете.

Ал Рединг — центърът на Дартмут — пресече нашата синя линия и аз връхлетях върху него, отнех му шайбата и се спуснах по леда. Феновете неистово крещяха. Забелязах Дейви Джонстън вляво от мен, но сметнах, че ще успея да стигна до вратата, като знаех, че техният вратар малко се петляви — тероризирах го откакто играеше за Дерфилд. Преди да успея да стрелям, и двамата им защитници бяха

върху мен и аз трябваше да се попързялям около мрежата им, за да задържа шайбата. Сега тримата се мятахме ту към мантизелата, ту един към друг. В подобни мелета винаги съм гледал да се блъскам с всичка сила във всичко, носещо цветовете на врага. Някъде там под кънките ни се намираще шайбата, но в момента усилено се опитвахме да си разкажем играта един на друг.

Чу се реферската свирка.

— Ти! Две минути в клетката!

Погледнах нагоре. Той сочеше към мен. Мен ли? Какво бях направил, за да заслужи наказание!

— Стига бе, човек, к'во направих?

На него май не му се разговаряше повече. Той жестикулираше към масата на официалните лица: „Номер седем, две минути“.

Поспорих още малко, но това си беше задължително — тълпата очаква протест независимо колко явно е нарушението. Реферът ме отпрати с ръка. Запързялях се към наказателната клетка разярен и докато влизах в нея под тропота на кънките ми по дървения под, чух излайването на информационната уредба:

— Наказание за Барет от отбора на Харвард за непозволено хващане. Две минути.

Тълпата задюдюка. Няколко играчи на Харвард оспорваха мнението и справедливостта на реферите. Седях и се опитвах да си поема дъх, без да поглеждам нагоре и дори навън към леда, където Дартмут ни превишаваха по численост.

— Защо седиш тук, а всичките ти приятели играят?

Гласът беше на Джени. Не й обърнах внимание и вместо това призовах съотборниците си:

— Хайде, Харвард, вземи шайбата!

— Какво сбърка?

Обърнах се, за да й отговоря — в края на краищата аз я бях поканил:

— Много се стараех.

След това продължих да наблюдавам съотборниците си, които се опитваха да спрат усилията на Ал Рединг на всяка цена да вкара гол.

— Това срамно ли е?

— Джени, моля те, опитвам се да се концентрирам!

— Върху какво?

— Върху това как да му го върна на проклетото копеле Ал Рединг!

Погледнах отново към леда, за да дам морална подкрепа на колегите си.

— Ти лош играч ли си?

Погледът ми беше обърнат към нашата врата, около която сега се тълпяха зелени копелета. Не можех повече да чакам да изляза отново, а Джени упорстваше:

— На мен някога ще ми го „върнеш“ ли?

Отговорих, без да се обръщам:

— Ако не млъкнеш, ще го направя веднага.

— Аз си тръгвам. Довиждане.

Когато се обърнах, тя вече беше изчезнала. Изправих се, за да огледам и точно в тоя момент ме уведомиха, че двеминутната ми присъда е изтекла. Прескочих бариерата и се върнах на леда.

Тълпата приветства завръщането ми: „Щом Барет лети, всичко в отбора ще се нареди“. Където и да се криеше, Джени щеше да чуе големия ентузиазъм по повод присъствието ми. Така че много важно къде се намира!

Но къде е тя?

Ал Рединг стреля убийствено, но нашият вратар отклони шайбата към Джийн Кенъей, който пък я подаде надолу в моята посока. Докато се пързях след шайбата, си помислих, че имам частица от секундата да погледна нагоре към трибуните за Джени. Погледнах и я видях. Беше там.

В следващия момент летях по задник.

Две зелени копелета се блъснаха в мен и задникът ми се озова на леда. Усетих се невероятно унижен. Господи, Барет повален! Чувах как верните привърженици на Харвард викаха за мен, докато се изправях, плъзгайки се. Чувах и как жадните за кръв привърженици на Дартмут припяваха:

— Бийте ги пак! Бийте ги пак!

Какво ще си помисли Джени?

Дартмут отново владееше шайбата около нашата врата и вратарят ни отново отклони удара им. Кенъей я избута към Джонстън, който я запрати към мен — вече се бях изправил. Сега тълпата

побесня. Поех шайбата и на бегом преминах през синята линия на Дартмут. Двама техни защитници се насочиха право към мен.

— Давай, Оливър, давай! Премажи ги!

Острият писък на Джени се извиси над тълпата — беше изключително силен. Излъгах един от защитниците, блъснах се в другия толкова силно, че той изгуби дъха си и след това, вместо да стрелям подадох на Дейви Джонстън, който се беше появил от дясната ми страна. Той заби в мрежата. Гол за Харвард!

В следващия момент вече се прегръцахме и целувахме — аз, Дейви Джонстън и другите момчета.

Прегръдки, целувки, потупване по гърба и подскачане нагоре-надолу върху кънките, а тълпата ревеше. Играчът на Дартмут, когото блъснах, беше все още по задник. Феновете хвърляха програми на леда. Това наистина довърши защитника на Дартмут. (В метафоричен смисъл, разбира се — той се изправи, след като, си бе поел дъх.) Направихме ги на пух и прах със 7:0.

Ако бях сантиментален човек и ми пукаше достатъчно за Харвард, на стената нямаше да си закача нито снимка на Уинтроп хауз, нито на църквата Мем, а на Дилън, Спортния център Дилън. Ако имах духовен дом в Харвард, това беше той. Нейт Пуси може да ми отнеме дипломата за тези думи, но библиотеката Уайдънър значи много по-малко за мен, отколкото Дилън. Всеки божи следобед от колежанския ми живот отивах там, поздравявах приятелчетата с топли мръсни думи, разтоварвах се от украшенията на цивилизацията и се превръщах в жокей. Какъв кеф беше да си сложиш подпльнките и хубавата стара риза с номер 7 (сънувах как запазвам този номер), да си вземеш кънките и да тръгнеш към пързалката Уотсън!

Завръщането в Дилън беше дори по-голям кеф. Сваляш си запотените одежди и чисто гол се запътваш надутото към гишето да си вземеш хавлиена кърпа.

— Как беше днес, Оли?

— Екстра, Ричи. Екстра, Джими.

После — под душа. Слушаш кой на кого какво е направил и колко пъти миналата събота вечер. „Абе, хванахме ги тия свине от Маунт айдъл и...“ Аз пък имах привилегията да ползвам

самостоятелно място за размисъл. Бях ощастливен с болно коляно (да бе, ощастливен: виждали ли сте ми картоната?) и ходех на тангентор всеки път след игра. Докато седях и наблюдавах кръговете около коляното ми, броях цепванията и раните (в известен смисъл им се радвам) и можех да си мисля или за всичко, или за нищо. Тази вечер си мислех за един гол, едно гадже и фактическо изключване на третия в класацията — Ол айви.

— Правим процедура, а, Оли?

Беше Джеки Фелт — нашият треньор и самоназначил се духовен водач.

— А какво изглежда, че правя, Фелт, че се плацикам ли?

Джеки се изкикоти и лицето му се озари от идиотска усмивка.

— Знаеш ли какво не е наред с коляното ти, Оли? Знаеш ли?

Бях ходил при всички ортопедисти на изток, но Фелт знаеше всичко.

— Не ядеш както трябва.

В действителност въобще не ме интересуваше.

— Не ядеш достатъчно сол.

Може би ако се съглася с него, ще си отиде.

— Окей, Джек, ще почна да ям повече сол.

Господи, колко доволен беше! Тръгна си с учудващо самодоволен вид за добре свършена работа върху идиотското си лице. Както и да е, отново бях сам. Потопих тялото си, приятно наболяващо, във въртопа, затворих очи и просто се отпуснах, затоплен чак до врата. Мммммм!

Господи! Джени ме чака отвън! Надявам се! И все пак... Господи! Колко време се излеждавам в този комфорт, докато тя ме чака отвън в тоя Кеймбриджки студ? Поставих нов рекорд по бързо обличане. Дори не бях съвсем изсъхнал, когато отворих вратата на централния изход на Дилън.

Посрещна ме студеният въздух. Господи, какъв студ! И каква тъмнина! Все още се мотаеше малка група фенове — повечето стари хокеисти, които в мислите си винаги ще носят подпльнки. Момчета като стария Джордан Дженкс, които идват на абсолютно всяка игра — у дома или навън. Как го правят тоя номер? Ето, Дженкс е голям banker. Всъщност *защо* го правят?

— Добре падна, Оливър!

— Да, мистър Дженкс, нали знаете как играят.

Търсих Джени навсякъде. Нима си е отишла сама до Редклиф?

— Джени?

Отдалечих се на три-четири крачки от феновете, оглеждайки се отчаяно. Внезапно тя изскочи иззад един храст. Цялото ѝ лице беше увито с шал и само очите ѝ се виждаха.

— Ей, Препи, адски е студено тук!

Колко бях щастлив, че я виждам!

— Джени!

Съвсем инстинктивно я целунах леко по челото.

— Казах ли, че можеш? — каза тя.

— Какво?

— Казах ли, че можеш да ме целунеш?

— Извинявай, увлякох се.

— Аз пък не.

Бяхме почти съвсем сами на това място, където беше тъмно, студено и късно. Целунах я отново, но не леко и не по челото. Това продължи една дълга и хубава минута. Когато спряхме да се целуваме, тя все още се държеше за ръкавите ми.

— Не ми харесва — каза тя.

— Кое?

— Това, че ми харесва.

Докато вървахме по целия път обратно (имам кола, но тя поиска да вървим), Джени държеше ръкава ми. Не ръката, ръкава ми. Не ме карайте да ви обяснявам това. На прага на Бригс хол не я целунах за лека нощ.

— Виж какво, Джен, може би няма да ти се обаждам няколко месеца.

Тя помълча една минута. Няколко минути.

Накрая попита:

— Защо?

— От друга страна пък, може и да ти се обадя веднага щом се прибера.

Обърнах се и тръгнах.

— Копеле! — чух я да шепти.

Обърнах се отново и подхвърлих остроумно от 20 фута разстояние:

— Видя ли, Джени, ти можеш да го направиш, но не и да го понесеш от друг!

Искаше ми се да видя израза на лицето ѝ, но стратегията ми не позволяваше да се обърна назад.

Съквартирантът ми Рей Стратън играеше покер с две приятелчета — футболисти.

— Здравейте, говеда.

Те отговориха с подходящо ръмжене.

— К'во хвана тая вечер, Оли? — попита Рей.

— Едно гадже и един гол — отговорих му.

— Свали Кавилери.

— Не е твоя работа.

— Коя е тая? — запита един от бегемотите.

— Джени Кавилери — отговори Рей. — Кекавата музикантка.

— О, знам я — каза другият. — Много е зле!

Не обръцах внимание на тия груби и надървени копелета, тъй като размотавах кабела на телефона, за да го пренеса в моята стая.

— Тя свири на пиано в Обществото на Бах — каза Стратън.

— А на какво свири на Барет?

— Май на нещо твърдо!

Грухтене, ръмжене и кикот — животните се смееха.

— Господа — обявих на излизане от стаята, — да го духате!

Затворих вратата зад себе си след друга вълна от нечовешки звуци, свалих си обувките, легнах по гръб на леглото и набрах номера на Джени.

Говорихме шепнешком:

— Ей, Джен...

— Да?

— Джен... какво ще кажеш ако ти кажа...

Замълчах колебливо. Тя чакаше.

— Май че... съм влюбен в теб.

Пауза. Последва много тих отговор:

— Ще кажа... че си много тъп.

Затвори.

Не бях нещастен. Нито пък изненадан.

3

На мача с Корнел бях контузен.

Всъщност вината си беше чисто моя. В един разгорещен критичен момент направих печалната грешка да се обърна към техния център със „шибан кънак“^[1]. Пропускът ми се състоеше в това, че бях забравил, че четирима души от техния отбор бяха канадци. Оказа се, че и четиримата са изключителни патриоти, с добри фигури и съвсем наблизко. Като капак на всичко, ми беше отсъдено наказание. И то не беше обикновено: пет минути за побой! Трябваше да чуete как ми се подиграваха привържениците на Корнел! Не бяха много запаянковците на Харвард, изминали целия този път горе до Итака, Ню Йорк въпреки че наградата Айви беше заложена на карта. Пет минути! Докато се качвах в клетката, виждах тренъора ни как си скубе косите!

Джеки Фелт дойде на бегом и едва тогава разбрах, че цялата дясна страна на лицето ми представляваше кървава пихтия. „Господи“, повтаряше той, докато ме обработваше с кръвоспирац молив. „Господи, Оли“.

Седях тихо и гледах с празен поглед пред себе си.

Срамувах се да погледна какво става на леда, където най-лошите ми страхове бързо се оправдаха — Корнел отбеляза гол. Червените запаянковци крещяха, виеха и свиреха. В момента резултатът бе равен. Твърде вероятно беше Корнел да победи и с това да вземе титлата. Мамка му! Наказанието ми беше едва на средата!

Там на пързалката незначителният на брой Харвардски контингент беше унил и мълчалив. До този момент запаянковците и на двата отбора ме бяха забравили. Само един зрител все още задържаше погледа си върху наказателната клетка. Да, той беше там. „Ако конференцията свърши навреме, ще се опитам да дойда до Корнел“. Между поддръжниците на Харвард седеше — без да ги поддържа, разбира се — Оливър Барет III.

От другата страна на ледената бездна каменното лице на стария наблюдаваше в безизразно мълчание, докато и последната капка кръв по лицето на неговия единствен син беше спряна с лейкопласт. Как смятате, за какво си е мислил? Ц-ц-ц — или нещо в този смисъл?

„Оливър, щом ти харесва толкова много да се биеш, защо не се присъединиш към отбора по бокс?“

„Екзетър няма отбор по бокс, татко.“

„Може би не трябваше да слизам до нивото на твоите хокейни мачове.“

„Татко, смяташ ли, че се бия в твоя полза?“

„Е, не бих казал полза.“

Но, разбира се, кой би могъл да отгатне за какво си е мислил? Оливър Барет III бе подвижен, а понякога и говорещ връх Ръшмор, Каменното лице.

Вероятно беше ангажиран както обикновено да ръкопляска на себе си: Вижте ме! Тази вечер има изключително малко зрители на Харвард и все пак аз съм един от тях. Аз, Оливър Барет III, един изключително зает човек, който управлява банки и т.н., съм отделил от времето си, за да дойда до Корнел на някакъв тъп хокеен мач. Чудесно! (За кого?)

Тълпата изрева отново, този път съвсем подивяла. Още един гол за Корнел. Те водеха. А аз имах още две минути до края на наказанието! Дейви Джонстън се пързаяше по леда с ядосано, зачервено лице. Сълзи ли видях в очите му? Добре де, рискувахме титлата, но, Господи, сълзи! Обаче, от друга страна, Дейви, нашият капитан, притежаваше една невероятна черта: за седем години игра никога не бе губил — нито в колежа, нито в университета. Една малка легенда. И беше в четвърти курс. И това беше последният ни тежък мач, който изгубихме с 6:3.

След мача рентгеновата снимка потвърди, че няма счупени кости и д-р Ричард Селцър заши дванадесет шева на бузата ми. Джеки Фелт се мотаеше около кабинета и разказваше на лекаря на Корнел колко неправилно се храня и как всичко това би могло да не се случи, ако бях взимал достатъчно таблетки сол. Селцър не му обръщаше никакво внимание и най-сериозно ме предупреди, че почти съм щял да си повредя „дъното на очната кухня“ (това са медицинските термини) и че най-разумно ще бъде да не играя една седмица. Аз му благодарих и

той си тръгна, а Фелт вървеше по петите му и искаше да си поговорят още за правилното хранене. Доволен бях, че останах сам.

Къпех се бавно под душа и внимавах да не намокря раненото си лице. Въздействието на новокаина постепенно отслабваше, но аз донякъде исках да почувствам болката. Искам да кажа, не се ли изложих тотално? Изтървахме титлата, нарушихме собствената си традиция (всички четвъртокурсници винаги са били непобедими), както и тази на Дейви Джонстън. Може би вината не беше *изцяло моя*, но точно тогава се чувствах така.

В съблекалнята нямаше никой. Вероятно вече всички бяха в мотела. Предположих, че никой не искаше нито да ме види, нито да говори с мен. С този ужасен горчив вкус в устата си — толкова зле се чувствах, че го усещах — прибрах одеждите си и излязох навън. В тази дива северна част на щата Ню Йорк нямаше много фенове на Харвард.

— Как е бузата, Барет?

— Добре, благодаря, мистър Дженкс.

— Вероятно ще искаш един бифтек — каза друг познат глас. Така говореше Оливър Барет III. Съвсем в неговия стил беше да предлага старомодната рецепта за насинено око.

— Благодаря, татко, докторът се погрижи за мен — казах и посочих марлята, покриваща дванайсетте шева на Селцър.

— Имам предвид за стомаха ти, синко.

По време на вечерята проведохме още един от нашите продължителни епизодични неразговори. Всички започваха с „Как я караш?“ и завършваха с „Нещо да направя за теб?“

— Как я караш, сине?

— Добре, сър.

— Боли ли те лицето?

— Не, сър.

Започваше дяволски да ме боли.

— Искам Джек Уелс да те види в понеделник.

— Няма нужда, татко.

— Той е специалист...

— Лекарят на Корнел не е съвсем ветеринар — казах, надявайки се да възпра обичайния снобски ентусиазъм на баща си относно специалисти, експерти и всякакви други светила.

— Много лошо — отбеляза Оливър Барет III с тон, който първоначално взех за опит за иронизиране, — че имаш такава зверска рана.

— Да, сър — казах аз. (Трябваше ли да се изкикотя?)

След това се размислих дали тази на пръв поглед духовитост не представляваше един скрит упрек за моето поведение на леда.

— Да не искаш да кажеш, че съм се държал като животно тази вечер?

По вида му разбрах, че донякъде е доволен от въпроса ми, но отговори съвсем просто:

— Ти пръв заговори за ветеринарни доктори.

В този момент реших да се съсредоточа върху менюто.

След като беше сервирано основното ястие, Каменното лице се впусна в поредното си елементарно конско, този път, доколкото си спомням, — а се опитвам да не си спомням — относно победите и пораженията. Той отбеляза, че сме изгубили титлата (колко мъдро, татко!), но в края на краищата това, което има значение в спорта, е не победата, а играта. Забележките му звучаха подозрително еднакви с една перифраза на олимпийския девиз и аз предусещах, че това е увертюра към омаловажаването на такива спортни баналности като титлата на Айви. Но аз нямах намерение да подхранвам олимпийската му линия — бе получил своята част от отговори „Да, сър“, и накрая млъкнах.

Както обикновено минахме през всички видове теми, като винаги се въртахме около любимата тема на Каменното лице — *моите планове*.

— Оливър, имаш ли новини от Юридическото училище?

— Всъщност, татко, не съм се спрял със сигурност на това училище.

— Просто попитах дали училището се е спряло със сигурност на теб.

Това друга духовитост ли беше? Трябваше ли да се усмихна на розовата реторика на баща ми?

— Не, сър, не са ми писали.

— Бих могъл да звънна на Прайс Цимерман...

— Не! — Прекъснах го инстинктивно. — Моля ви, недейте, сър!

— Не за да му влияя — съвсем откровено каза О.Б.Ш. — Просто да запитам.

— Татко, искам да получа писмо като всеки друг. Моля те!

— Да, разбира се. Добре.

— Благодаря ви, сър.

— Освен това — добави той — почти няма съмнение, че ще влезеш.

Не знам защо, но О.Б.Ш излъчваше някакво пренебрежение дори когато те хвалеше.

— Не е сигурно. Пък и те нямат хокеен отбор — казах аз.

Нямах представа защо се държах така — може би защото *той* беше на обратното мнение.

— Ти имаш други качества — каза Оливър Барет Ш, но не се разпростря върху тях. (Съмнявам се, че можеше.)

Храната беше толкова противна, колкото и разговорът, с тази разлика, че можех да предвидя, че кифлите са стари преди още да са ги донесли, докато никога не знаех каква тема гадничко ще постави пред мен баща ми.

— Винаги можеш да отидеш в Корпуса на мира — отбеляза той без никаква връзка.

— Сър? — попитах аз, тъй като не бях съвсем сигурен дали това беше констатация или въпрос.

— Смятам, че Корпусът на мира е нещо хубаво, нали? — каза той.

— Е, със сигурност е по-добре от Корпуса на войната — отговорих му аз.

Бяхме квит. Не знаех какво искаше да ми каже. Той също... Това ли беше всичко на тази тема? Сега други теми ли ще обсъждаме или правителствени програми? Не-е, за момент бях забравил, че нашата типична тема винаги бяха *моите планове*.

— Въобще няма да възразя, ако се присъединиш към Корпуса на мира, Оливър.

— Това е взаимно, сър — отговорих му със съответна на неговата щедрост на духа. Убеден съм, че старият никога не ме слуша, така че не бях изненадан, когато той не реагира на лекия ми сарказъм.

— А измежду съучениците ти какво е отношението? — продължи той.

— Сър?

— Смятат ли, че Корпусът на мира е свързан с техния живот?

Мисля, че баща ми има нужда да чува отговора, така както рибата се нуждае от вода:

— Да, сър.

Дори ябълковият пай беше остарял.

Към единайсет и половина го изпратих до колата.

— Имаш ли нужда от нещо, синко?

— Не, сър. Лека нощ, сър.

И той потегли.

Естествено между Бостън и Итака, щата Ню Йорк има самолети, но Оливър Барет III предпочита да шофира. Не че всички тези часове на волана биха могли да се вземат за някакъв вид родителски жест — баща ми просто обича да кара. И то бързо. А в този час на нощта в един Астън Мартин можеш да караш дяволски бързо. Нямах никакви съмнения, че от Бостън до Итака Оливър Барет III щеше да счупи рекорда за скорост, поставен през миналата година, когато победихме Корнуел и взехме титлата. Убеден съм в това, тъй като го видях да си поглежда часовника.

Върнах се в мотела да се обадя на Джени.

Това беше единствената хубава част на вечерта. Разказах й всичко за боя (избягвайки точната причина) и мога да кажа, че това я забавляваше. Кекавите й музикални приятелки нито даваха, нито получаваха крошета.

— Поне върна ли го на оня, дето те удари? — запита тя.

— Естествено. Разбих го.

— Как ми се искаше да го видя! Може би ще се сбиеш с някого и на мача с Йейл, а?

— Разбира се.

Усмигнах се. Колко й допадаха простите неща в живота!

[1] Обидно прозвище на канадци в САЩ ↑

4

— Джени е на телефона долу.

Тази информация ми беше предадена от момичето на централата, въпреки че при пристигането си в Бригс хол този понеделник вечер не бях разкрил нито самоличността си, нито пък причината за идването си. Бързо си направих извода, че това ми носеше точки. Вероятно клифката, която ме поздрави, чете „Кримзън“ и знае кой съм. Е добре, това се е случвало много пъти. По-важен беше фактът, че Джени е споменала, че излиза с мен.

— Благодаря — казах ѝ, — ще изчакам тук.

— Лошо стана с Корнел. Според „Крайм“ четирима души са скочили върху теб.

— Да, бе. А пък наказаха мен. Пет минути.

— Да, бе.

Разликата между приятел и запалялко е тази, че с последния темите за разговор много бързо се изчерпват.

— Джени още ли говори?

Поглеждайки към таблото, тя отговори отрицателно.

С кого би могла да говори Джени? Кой бе толкова важен, че узурпира точно времето ѝ, определено за среща с мен? Някакъв музикален фукльо? Беше ми известно, че Мартин Дейвидсън — четвъртокурсник в Адамс хаус и диригент на оркестъра на Обществото на Бах — смяташе, че може да претендира за вниманието на Джени. Не за тялото — не съм сигурен дали този тип може да размахва нещо друго, освен диригентска палка. И все пак време беше да сложа точка на това отнемане на *мое* време.

— Къде е кабината?

— Зад ъгъла — посочи, тя...

Повлякох се към фойето. Още отдалече видях Джени на телефона — беше оставила вратата отворена. Вървах бавно, небрежно, надявах се, че ще ме забележи заедно с бинтовете и всичките ми рани

и тогава ще затръшне слушалката и ще се втурне в прегръдките ми. Доближавайки се все повече, чувах части от разговора.

— Да, разбира се. Абсолютно. И аз, Фил. И аз те обичам, Фил.

Спях. С кого говореше? Не беше Дейвидсън — в цялото му име нямаше никакъв Фил. Отдавна го бях проверил в дневника на класа: *Мартин Юджийн Дейвидсън, Ривърсайд драйв № 70, Ню Йорк. Институт за музика и изкуства*. Според снимката той изглеждаше чувствителен, интелигентен и с около 50 фунта по-лек от мен. Но защо се тревожех за Дейвидсън? Очевидно и аз, и той сме били прецакани от Дженифър Кавилери заради някого, на когото в този момент (колко възмутително!) тя пращаше целувки по телефона!

Нямаше ме само 48 часа и някакво копеле на име Фил е пропъзляло в леглото на Джени (трябва да е било така!).

— Да, Фил, и аз те обичам. Чао.

Докато затваряше, тя ме видя и леко се изчерви, но се усмихна и ми изпрати въздушна целувка. Как може да е толкова лицемерна?

Целуна ме леко по здравата буза.

— Ей, изглеждаш ужасно.

— Ранен съм, Джени.

— А другият тип по-зле ли изглежда?

— Да. Много по-зле. Винаги правя така, че другият да изглежда по-зле.

Изрекох тези думи възможно най-злокобно, намеквайки, че ще изтърбуша всички съперници, осмелили се да пропъзлят в леглото на Джени докато аз съм извън полезрението ѝ — очевидно — извън мислите ѝ. Тя сграбчи ръкава ми и тръгнахме към вратата.

— Лека нощ, Джени — подвикна момичето от централата.

— Лека нощ, Сара Джейн — отвърна ѝ Джени.

Вече бяхме навън и се канехме да влизаме в моето ЕмДжи, когато поех дълбоко дъх, за да изпълня дробовете си със свежия вечерен въздух, и поставих въпроса възможно най-небрежно:

— Слушай, Джен...

— Да?

— Ами-и... кой е Фил?

Влизайки в колата, тя отговори съвсем делово:

— Баща ми.

На такава въдица нямаше да се хвана.

— Да не би да викаш на баща си Фил?

— Ами така се казва. Ти как викаш на своя?

Веднъж Джени ми беше казала, че била отгледана от баща си — пекар в Кренстън, Роуд айлънд. Майка ѝ починала при автомобилна катастрофа, когато била малка и това между другото обяснява факта защо няма шофьорска книжка. Баща ѝ — иначе „наистина много готин тип“ (според нея) беше невероятно суеверен и не разрешаваше на единствената си дъщеря да шофира. Това било истинско мъчение през последните ѝ години в гимназията, понеже взимала уроци по пиано при някакъв образ в Провидънс. От друга страна обаче, изчела целия Пруст по време на дългите си пътувания с автобуса.

— Как му викаш на своя? — отново ме попита.

Толкова се бях замислил, че не чух въпроса.

— Моя кой?

— Какъв термин употребяваш, когато говориш за своя отец?

Отговорих с термина, който винаги съм искал да употребя:

— Кучи син.

— В лицето му? — попита тя.

— Никога не виждам лицето му.

— Маска ли носи?

— В известен смисъл да. От камък. От истински камък.

— Продължавай — той сигурно е адски горд, нали си велик харвардски спортист.

— И той е бил, Джени.

— По-велик от крилото на Ол айви?

Харесваше ми това, че тя се радва на спортните ми способности. Кофти беше, че трябваше да ги омаловажа, за да разкажа за баща си.

— Той е гребал единичен скул на Олимпийски игри през 1928.

— Ами! — възкликна тя. — И победил ли е?

— Не — отговорих и според мен тя разбра, че фактът, че той е бил шести на финалите, донякъде ме реабилитираше.

Настъпи известна пауза. Може би чак сега Джени разбра, че да бъдеш Оливър Барет IV не значи просто да си приел това сиво каменно здание в двора на Харвард, а и физическото превъзходство на Барет III. Искам да кажа, картината на едно спортно постижение да е постоянно пред очите ти, т.е. пред моите.

— Но какво толкова е направил, за да го квалифицираш като кучи син? — попита тя.

— Кара ме да правя разни неща — отговорих ѝ.

— Моля?

— Разни неща — повторих.

Очите ѝ се разшириха от удивление:

— Искаш да кажеш *кръвосмешение*?

— Не ми прехвърляй семейните си проблеми, Джен, имам си достатъчно мои.

— Какви например, Оливър? — запита тя. — Какво точно те кара да правиш?

— „Правилните неща“ — отговорих ѝ.

— А какво неправилно има в „правилните неща“? — тя очевидно се наслаждаваше на парадокса във въпроса.

Казах ѝ колко ми е противно да ме програмират в съответствие с традицията на семейство Барет — но може би тя сама го беше разбрала, виждайки как се присвивам, когато се налагаше да спомена цифрата в края на името си. Освен това не ми харесваше, че в края на всеки срок трябваше да давам отчет за постиженията си.

— О, да — Джени не криеше сарказма си, — забелязах колко ти е неприятно да получаваш отлични оценки, да бъдеш от Ол Айви...

— Нещото, което мразя, е, че той очаква всичко това! — Беше ми адски неприятно да изрека на глас нещо, което винаги съм чувствал (но никога дотогава не съм произнасял), но трябваше да обясня всичко на Джени. — И освен това е толкова ужасно доволен, когато премина — искам да кажа приема го за съвсем нормално!

— Но той е зает човек — нали ръководи много банки и разни други работи?

— Джени, Джени, на чия страна си?

— Това война ли е? — попита тя.

— Абсолютно — отговорих ѝ.

— Това е тъпотия, Оливър.

Тя не изглеждаше истински убедена и тогава в мен се породих първото съмнение за интелектуалната пропаст между нас. Трите и половина години престой в Редклиф и Харвард бяха ни превърнали в надути интелектуалци, каквито обикновено произвежда институцията, но когато трябваше да се приеме фактът, че баща ми е направен от

камък, тя упорито се придържаше към някаква атавистична италиано-средиземноморска логика в смисъл, че „тате си обича дечицата“ и човек не можеше в никакъв случай да я разубеди.

Опитах се да се позова на пример от този род: онзи идиотски неразговор след мача с Корнел. Това със сигурност ѝ направи впечатление, но погрешно.

— Той е дошъл чак до Итака, за да гледа някакъв загубен хокеен мач?

Опитах се да обясня, че баща ми е само форма без никакво съдържание, но вниманието ѝ беше все още погълнато от факта, че той е пътувал толкова далече за едно (относително) маловажно спортно събитие.

— Виж какво, Джени, хайде по-добре да не говорим за това, а?

— Слава Богу, че имаш проблеми с баща си — беше отговорът ѝ.

— Това значи, че не си идеален.

— Да не искаш да кажеш, че *ти* си?

— О, не, ако бях, нямаше да излизам с теб.

Иронична както обикновено.

5

Искам да кажа няколко думи за сексуалните ни отношения.

Звучи странно, но за един доста дълъг период нямаше такива. Имам предвид, че нямаше нищо повече от онези целувки, за които вече споменах (и които все още си спомням с най-големи подробности). Това въобще не беше в мой стил, като се има предвид, че съм доста импулсивен, нетърпелив и действам бързо. Ако кажехте на някои от десетките момичета в Тауър корт, Уелсли, че Оливър Барет IV е излизал с една млада дама *всеки божи ден* в продължение на три седмици и не е спал с нея, те със сигурност щяха да си умрат от смях и да подложат на съмнение женския пол на съответната дама. Но, разбира се, фактите бяха съвсем различни.

Не знаех какво да правя.

Не ме разбирайте неправилно и не го взимайте буквално.

Знам отлично всички стъпки, но не можех да се справя със собствените си чувства за това как да ги направя. Джени беше толкова умна, че се страхувах да не се присмее на това, което обикновено смятах за леко романтичен (и неудържим) стил на Оливър Барет IV.

Да, страхувах се да не бъда отблъснат. Освен това се страхувах да не бъда приет погрешно. Опитвам се да кажа, че с Дженифър се чувствах различно, не знаех какво да кажа и дори кого да попитам за това. („Трябваше да попиташ мен“, каза ми тя по-късно.) Знам само, че изпитвах тези чувства към нея, към всяка част от нея.

— Оливър, ще те скъсат.

Седяхме в моята стая в неделя следобед и четяхме.

— Оливър, ще те скъсат, ако само седиш и ме гледаш как уча.

— Не те гледам как учиш, а уча.

— Глупости! Гледаш краката ми.

— Само от време на време, при всяка нова глава.

— Тази книга има много кратки глави!

— Виж какво, нарцистична глупачке, не си *чак толкова* готина!

— Знам. Но какво да направя, като ти мислиш така?

Захвърлих книгата и отидох до нея.

— Боже Господи, Джени, как мога да чета Джон Стюърт Мил, когато всяка секунда умирам да правя любов с тебе?

Тя сбърчи чело и се намръщи.

— О, Оливър, я стига!

Бях клекнал до стола ѝ. Тя продължи да чете.

— Джени...

Затвори леко книгата си, остави я настрана и сложи ръцете си на врата ми.

— Оливър, моля те!

Стана изведнъж. Всичко.

Първият ни физически контакт беше абсолютно противоположен на първия ни вербален такъв. Беше толкова спокоен, толкова приятен! Не можех да проумея, че това е истинската Джени, чието докосване беше толкова леко и изпълнено с обич. Но това, което наистина ме шокира, беше моят собствен отговор. Аз бях нежен. Аз бях внимателен. Това ли беше истинският Оливър Барет IV?

Както казах, никога не бях виждал Джени с нещо по-така, освен с още едно разкопчано копче на ризата. Донякъде се изненадах, като видях, че носи съвсем малък позлатен кръст на една от онези верижки, които никога не се разкопчават — т.е. винаги, когато правехме любов, тя си носеше кръста. В един от онези премалели мигове на отпуснатост в онзи прекрасен следобед, когато нищо няма значение, аз докоснах малкия кръст и запитах какво би казал свещеникът ѝ ако разбере, че сме заедно в леглото. Тя отговори, че няма свещеник.

— А ти не си ли едно добро вярващо момиче?

— Да, момиче съм — отговори тя. — И съм добра.

Погледна ме за потвърждение и аз се усмихнах.

Тя също се усмихна.

— Така че две от трите неща са верни.

После я запитах защо носи кръста именно по този начин — без да се сваля. Обясни ми, че е бил на майка ѝ и тя го носи по сантиментални, а не религиозни причини. Разговорът се върна върху самите нас.

— Ей, Оливър, казах ли ти, че те обичам? — попита ме тя.

— Не, Джен.

— Защо не си ме питал?

— Честно казано, страх ме беше.
— Попитай ме сега.
— Обичаш ли ме, Джени?
Тя ме погледна и без да го увърта, отговори:
— А ти как мислиш?
— Да, мисля, че да. Може би.
Целунах я по шията.
— Оливър?
— Да?
— Аз не само те обичам...
Господи, какво имаше пак?
— Аз много те обичам, Оливър.

6

Харесвах Рей Стратън. Той може и да не беше гений или пък велик футболист (беше малко муден при мятанията), но винаги е бил добър съквартирант и верен приятел. И сега бедничкият трябваше да страда през по-голямата част на четвърти курс! Къде ли ходеше да учи, когато виждаше вратовръзката, поставена на топката на вратата ни (това беше традиционният ни сигнал за „вътре се работи“)? Да си призная, не беше толкова ученолюбив, но *понякога* му се налагаше. Да речем, че използваше университетската библиотека или тази на Ламонт или дори Пи Итън клуб. Къде обаче спеше през онези съботни нощи, когато Джени и аз решавахме да не се подчиним на правилника за съвместно живеене и да останем заедно? Рей трябваше да изпросва място, където да се излегне — например кушетката на някои съседни и други подобни при положение, че *те* самите не бяха в действие. Е, поне беше след футболния сезон, пък и аз щях да направя същото за него.

Но каква беше наградата на Рей? В минали времена споделях с него любовните си триумфи с най-големи подробности. Сега не само че тези неотменни права на съквартирант му бяха отнети, но и аз самия никога не признах открито, че с Джени сме гаджета. Просто казвах кога ще имаме нужда от стаята и т.н. Стратън можеше да си прави каквито иска заключения.

— По дяволите, Барет, правите ли го или не? — питаше ме той.

— Реймонд, съвсем приятелски те моля да не ме питаш.

— Но, Божичко, Барет! Толкова следобеди, толкова петъчни и съботни вечери... *Не може* да не го правите!

— Тогава защо ме питаш, Рей?

— Защото е опасно!

— Кое?

— Цялата тая ситуация, Ол. Искам да кажа, че досега не беше така — такова пълно изключване на големия брат Рей за подробности. Това е неоправдано, опасно. Господи, с какво е по-различна?

— Виж какво, Рей, в една зряла любовна връзка...

— Любовна?

— Не го казвай като че ли е мръсна дума.

— На твоята възраст? Любов? Господи, страх ме е за теб, приятелю.

— За какво? За здравия ми разсъдък ли?

— За твоето ергенство. За твоята свобода. За живота ти!

Горкият Рей! Той наистина си мислеше така.

— Страх те е, че губиш съквартиранта си, а?

— Глупости, аз си *спечелих* един — та тя прекарва толкова време тук!

Приготвих се за концерт, така че разговорът скоро трябваше да приключи.

— Недей да смърдиш, Реймънд, ще вземем апартамента в Ню Йорк. Различни гаджета всяка вечер, нали?

— Не ми казвай да не смърдя, Барет, това момиче те е *гепило*.

— Всичко е под контрол — отговорих му аз. — Бъди спокоен.

Нагласявах си вратовръзката и се движех към вратата, но Стратън не изглеждаше убеден.

— Ей, Оли?

— Да?

— Правите го, нали?

— По дяволите, Стратън!

Този път не водех Джени на концерт — тя *участваше* в него. Обществото на Бах изпълняваше Петия Бранденбургски концерт в Дънстър хаус и Джени беше солистка на клавесин. Разбира се, бях я слушал да свири много пъти, но никога в оркестър или на публично място. Господи, колко бях горд! Тя не направи никакви грешки, които да забележа.

— Не мога да повярвам колко добра беше — казах ѝ след концерта.

— Това показва колко знаеш за музиката, Препи.

— Знам достатъчно.

Бяхме в двора на Дънстър. Беше един от онези априлски следобеди, когато започваш да вярваш, че пролетта може и да стигне до Кеймбридж. Колегите ѝ по музика се разхождаха наблизко (включително и Мартин Дейвидсън, който хвърляше невидими бомби

на омраза в моята посока), така че не можех да споря с нея като експерт.

Пресякохме Мемориал драйв и тръгнахме край реката.

— Барет, не можеш ли да схванеш, че свиря добре? Не превъзходно, не дори и в стил Ол айви. Просто добре, нали така?

Как можех да споря, когато тя искаше да се подценява?

— Добре. Ти свириш добре. Просто искам да кажа, че винаги трябва да свириш така.

— За Бога, кой казва, че няма да продължа да свиря така? Нали ще се уча при Надя Буланже?

За какво, по дяволите, говореше? От начина, по който внезапно замълча, усетих, че е казала нещо, което не е имала намерение да казва.

— Кой? — запитах аз.

— Надя Буланже — известна учителка по музика в Париж. — Последните две думи бяха казани доста бързо.

— В Париж ли? — попитах я доста бавно.

— Тя взима много малко ученици от Америка и аз просто имах късмет. Освен това получих и стипендия.

— Дженифър... за Париж ли заминаваш?

— Никога не съм виждала Европа. Изгарям от нетърпение.

Сграбчих я за раменете може би твърде грубо, не знам.

— Ей, откога знаеш за това?

За първи път в живота си Джени не ме погледна право в очите.

— Оли, не бъди глупав, това е неизбежно.

— Кое е неизбежно?

— Ние завършваме и всеки тръгва по пътя си. Ти отиваш да учиш право и...

— Чакай малко... За какво говориш?

Едва сега ме погледна в очите. Лицето ѝ беше тъжно.

— Оли, ти си син на милионер, а аз съм една социална нула.

Все още я държах за раменете.

— Какво общо има това с нашите отделни пътища? Сега сме заедно и сме щастливи.

— Оли, не бъди глупав — повтори тя. — Харвард е като чувала на Дядо Мраз — можеш да набуташ всякакви идиотски играчки в него. Но когато Коледа свърши, той се изтърсва и... — Тя се поколеба.

— ... и всеки трябва да се върне там, откъдето е.

— Искаш да кажеш, че отиваш да печеш курабийки в Кренстън, Роуд айлънд?

Говорех отчаяни неща.

— Сладки — каза тя. — И не се присмивай на баща ми.

— Тогава не ме напускай, Джени, *моля те!*

— И какво ще стане със стипендията ми? Ами с Париж, който никога през живота си не съм виждала.

— Ами с нашата женитба?

Това го казах аз, въпреки че за частица от секундата не бях сигурен дали излезе от мен.

— Кой е казал нещо за женитба?

— Аз. Казвам го сега.

— Искаш да се ожениш за мен ли?

— Да.

Тя наклони глава и без да се усмихва, ме попита:

— Защо?

Погледнах я право в очите и казах:

— Защото така.

— О, това е много важна причина!

Хвана ме за ръката (този път не за ръкава) и тръгнахме покрай реката. Нямахме какво повече да си кажем. Наистина.

Ипсуич, Масачузетс, се намира на около четиридесет минути от Моста на Мистик Ривър в зависимост от времето и шофирането. Понякога съм го взимал за двадесет и девет минути. Един знаменит бостънски banker твърдеше, че го е взел дори за по-кратко време, но когато някой говори за по-малко от трийсет минути от Моста до имението на Барет, е много трудно да се разграничи фантазията от реалността. За мен двадесет и девет минути са абсолютният лимит — не можеш да избегнеш светофарите по главен път №1, нали?

— Караш като луд — каза Джени.

— Това е Бостън — отговорих ѝ. — Всеки кара като луд. — Тъкмо бяхме спрели на един светофар на главен път №1.

— Ще ни погубиш преди родителите ти да ни убият.

— Слушай, Джен, родителите ми са чудесни хора.

Светлината се смени. За по-малко от десет секунди ЕмДжито вдигна шейсет.

— Дори Кучият син? — попита тя.

— Кой?

— Оливър Барет III.

— А-а, той е готин. Наистина ще ти хареса.

— Откъде знаеш?

— Всички го харесват — отговорих ѝ.

— Тогава защо ти не го харесваш?

— Защото всички го харесват — казах ѝ аз.

Защо ли въобще исках да се срещнат? Дали въобще ми трябваше благословията на Каменното лице? Отчасти това беше по нейно желание („Така се прави, Оливър“) и отчасти поради простия факт, че Оливър III беше моят banker в най-гадния смисъл на думата — той плащаше за проклетото ми обучение.

Трябваше да бъде в неделя на вечеря, нали? Нали така се правят тия неща? В неделя, когато всички гадни шофьори се струпват на шосе

№ 1 и ми се пречкат. Отбих се от колоната по Гротън стрийт, чиито завои взимах с висока скорост, още когато бях тринадесетгодишен.

— Тук няма къщи — казах на Джени. — Само дървета.

— Къщите са зад дърветата.

Когато караш по Гротън стрийт, трябва много да внимаваш да не изпуснеш отбивката за нашата къща. Точно това направих самият аз в онзи следобед. Бях отминал на 300 ярда, когато забих спирачките.

— Къде сме? — попита тя.

— Подминахме — измърморих и започнах да псувам.

Дали нямаше нещо символично във факта, че трябваше да карам на заден ход триста ярда до входа на къщата? Започнах да карам бавно, когато навлязохме в имението. От Гротън стрийт до самата Доувър хаус е поне половин миля. По пътя се минава покрай други... е, добре, сгради. Може би изглеждат доста внушително, когато ги видиш за първи път.

— Господи! — възкликна Джени.

— Какво има, Джен?

— Спри, Оливър, наистина. Спри колата.

Спрях и тя се вкопчи в мен.

— Боже, не си го представях така!

— Как така?

— Толкова богато! Басирам се, че държите *роби*.

Искаше ми се да протегна ръка и да я погала, но дланите ми бяха влажни (нещо необичайно) и затова я окуражих с думи:

— Моля те, Джен, няма нищо страшно!

— Да де, ама защо изведнъж ми се иска да се казвам Абигейл Адъмс или Уенди Уосп?

Останалата част от пътя мина в мълчание и когато пристигнахме, отидохме до главния вход. Докато чакахме да отговорят на звънеца, Джени се поддаде на паника в последната минута:

— Хайде да се чупим! — каза тя.

— Хайде да останем и да се борим! — казах аз.

Дали някой от нас не се майтапеше?

Вратата отвори Флорънс — вярна, стара прислужница на семейство Барет.

— О, мастър Оливър! — поздрави ме тя.

Господи, колко мразех да ме наричат така! Ненавиждах пренебрежителната разлика, между мен и Каменното лице, която тези думи предполагаха.

Флорънс ни уведоми, че родителите ми ни очакват в библиотеката. Джени беше изненадана от някои от портретите, покрай които минахме. Не само поради факта, че някои бяха от Джон Сингър Сарджънт (особено този на Оливър Барет II, който понякога излагаха в Бостънския музей), а и защото откри, че не всичките ми предци са носели името Барет. Имаше солидни жени, носещи името Барет, които се бяха чифтосали добре и бяха отгледали такива създания като Барет Уинтроп, Ричард Барет Сиуол и дори Ебът Лорънс Лимън, който имал нахалството да изживее живота си (и, разбира се, да завърши Харвард), като стане известен химик, носител на награди, без дори да носи името Барет!

— Господи! — възкликна Джени. — Тук виждам да висят половината сгради на Харвард.

— Това е все боклук — казах ѝ аз.

— Не знаех, че имаш връзка и със Сийуол Боут хауз.

— О, да, родът ми е построил много неща.

В края на дългата редица от портрети и точно преди да завиеш към библиотеката се намира един стъклен шкаф, пълен с трофеи. Спортни трофеи.

— Страхотни са — отбеляза Джени. — Никога не съм виждала такива, които изглеждат като истинско злато и сребро.

— Те са истински.

— Господи! Твои ли са?

— Не, негови.

Безспорно трябва да се отбележи, че Оливър Барет III не се бе класирал на Амстердамската олимпиада. Обаче също така беше истина, че той бе триумфирал на други важни състезания. Няколко на брой. Много. Добре излъсканите доказателства за това сега бяха пред заслепения поглед на Джени.

— В лигите по боулинг на Кренстън не дават такива неща.

Мисля, че тогава тя ми подхвърли спасителна сламка:

— Ти имаш ли трофеи, Оливър?

— Да.

— В шкаф?

— Горѐ в стаята ми. Под леглото.

Тя ме погледна с един от нейните многозначителни погледи и прошепна:

— По-късно ще отидем да ги разгледаме, нали?

Преди да успѐя да отговоря и дори да преценя истинските мотиви за предложението на Джени за пътешествие до спалнята ми, някой ни прекъсна.

— А, ето ви и вас.

Кучият син! Това беше Кучият син.

— Здравейте, сър. Това е Дженифър...

— Здравейте, здравейте.

Той вече се ръкуваше, а аз още не бях свършил с представянето. Забелязах, че не носи някой от своите банкерски костюми. Този път Оливър III си беше сложил елегантно спортно сако от кашмир. На обикновено каменното му лице сега имаше лукава усмивка.

— Моля заповядайте да се запознаете с г-жа Барет.

Още една изненада очакваше Дженифър — от тези, които се случват веднъж в живота: тя щеше да се срещне с Алисън Форбс „Типси“^[1] Барет. Когато бях злобно настроен, си мислех как прякорът ѝ от пансиона е могъл да повлияе на живота ѝ, ако не се бе превърнала в сериозен отзивчив съветник на музей. Нищо, че според архивите Типси Форбс никога не бе завършила Смит колидж. Напуснала го през втората си година с пълното съгласие на родителите си, за да се омъжи за Оливър Барет III.

— Жена ми, Алисън, а това е Дженифър...

Той вече беше си присвоил правото да я представи.

— Каливери — добавих аз, тъй като Каменното лице не знаеше фамилията ѝ.

— Кавилери — добави Джени учтиво, тъй като аз го произнесох грешно — за пръв и последен път в скапания си живот.

— Като в „Кавалерия Рустикана“? — попита майка ми, вероятно за да покаже, че независимо от незавършения колеж, все пак е достатъчно образована.

— Точно така — усмихна се Джени. — Не сме роднини.

— А-ха — каза майка ми.

— А-ха — повтори баща ми.

Към което нямаше какво друго да добавя, освен „А-ха?“, като през цялото време се чудех дали бяха разбрали чувството за хумор на Джени.

Джени и майка ми се ръкуваха и след обикновената размяна на баналности — от която никой в моята къща не е избягал — ние седнахме. Всички замълчаха. Опитвах се да отгатна какво става. Без съмнение майка ми разглеждаше Дженифър, преценявайки облеклото ѝ, фигурата ѝ, поведението ѝ, акцента ѝ. Какво да се прави, и в най-добрия случай се забелязваше следа от Кренстън. Вероятно и Джени разглеждаше майка ми — казвали са ми, че момчетата го правят. Това им подсказва различни неща за момчетата, за които ще се женят. Може би преценяваше и Оливър III. Дали е забелязала, че е по-висок от мен? Дали ѝ харесва кашмиреното му сако?

Естествено, Оливър III насочваше огъня си към мен както обикновено.

— Как я караш, сине?

За човек, завършил в Роудз, той умееше да води разговор.

— Добре, сър. Добре съм.

За да балансира нещата, майка ми също се обърна към Джени:

— Добре ли пътувахте?

— Да. Бързо и приятно — отговори Джени.

— Оливър кара бързо — намеси се старият.

— Не по-бързо от тебе, татко — възразих аз и си помислих, какво ли ще каже на това.

— Е, да, предполагам, че не.

Да те вземат мътните, татко, разбира се, че не.

Майка ми, която е винаги на негова страна, независимо от обстоятелствата, смени темата с друга от по-общ характер — май беше музика или изкуство, не слушах съвсем внимателно. След това в ръцете ми се озова някаква чаша.

— Благодаря, но скоро трябва да си тръгваме.

— А? — обади се Джени. Изглежда, че обсъждаха Пучини или нещо подобно и моята забележка бегло е докоснала слуха им. Майка ми ме погледна, което се случва изключително рядко.

— Но нали дойдохте за вечеря?

— Да... но не можем да останем — казах аз.

— Разбира се — каза Джени почти в същото време.

— Трябва да се връщам — обърнах се сериозно към нея.

Джени ме погледна, като че искаше да ми каже: „Какви ги приказваш?“ Тогава се обади Каменното лице:

— Оставате за вечеря. Това е заповед.

Фалшивата усмивка на лицето му не смекчаваше командата, а аз не се връзвам на такива глупости дори от олимпийски финалист.

— Не можем, сър.

— Трябва да останем, Оливър — каза Джени.

— Но защо? — попитах я аз.

— Защото съм гладна — отговори ми тя.

Седнахме на масата, подчинявайки се на заповедта на Оливър III. Той наведе глава и майка ми и Джени го последваха. Аз също сведох глава.

Господи, благослови хляба, който ни даваш и нас, които ти служим, и ни помагай винаги да разбираме нуждите и желанията на другите. За това те молим в името на Твоя Син Исус Христос. Амин.

Господи, колко унижен се почувствах! Не можеше ли да избегне тази набожна церемония поне този път? Какво ще си помисли Джени? Та това беше връщане назад към ранното средновековие!

— Амин — каза майка ми (също и Джени, но много тихо).

— Начален удар! — подхвърлих шеговито аз.

Никой не изглеждаше очарован — най-малкото Джени, която погледна встрани от мен. Оливър III ми хвърли поглед през масата:

— Наистина ми се иска от време на време да удрияш топката, Оливър.

Вечерята не премина в пълно мълчание благодарение на майка ми и нейното забележително умение да води нищо незначещи разговори.

— Значи родителите ви са от Кренстън, Джени?

— Най-вече. Майка ми беше от Фол Ривър.

— Семейство Барет има мелници във Фол Ривър — каза Оливър III.

— Където са експлоатирани бедните поколения години наред — добави Оливър IV.

— През XIX век — добави Оливър III.

Тук майка ми се усмихна, очевидно доволна, че *нейния* Оливър е взел този сет. Но не беше точно така.

— Какво стана с плановете за автоматизиране на мелниците? — изстрелях отново.

Последва кратка пауза, в която очаквах троснат отговор.

— Какво ще кажете за чаша кафе? — каза Алисън Форбс Типси Барет.

Оттеглихме се в библиотеката за последната част на вечерята. Джени и аз имахме часове на следващия ден, Каменното лице си имаше банките и другите неща, а Типси със сигурност беше планирала нещо за ранни зори.

— Захар, Оливър? — попита майка ми.

— Оливър винаги слага захар, скъпа — каза баща ми.

— Не и тази вечер, благодаря — отговорих аз. — Чисто, майко.

Е добре, всеки си имаше чаша и седеше удобно, без да има какво да каже на другите. Затова аз повдигнах въпроса.

— Кажи ми, Дженифър, какво мислиш за Корпуса на мира?

Тя се смръщи и отказа да ми съдейства.

— О, ти каза ли им, О.Б.? — обърна се майка ми към баща ми.

— Не е сега моментът, скъпа — каза Оливър III с фалшива скромност, която сякаш казваше: „Питайте ме, де“. Трябваше да го попитам.

— Какво става, татко?

— Нищо важно, сине.

— Не разбирам защо говориш така — обърна се майка ми към мен, за да предаде съобщението с пълната му значимост (както вече казах, тя беше на негова страна):

— Баща ти ще оглави Корпуса на мира.

— О!

Джени също каза „О!“, но с по-различна, по-щастлива нотка в гласа си.

Баща ми се направи на смутен, а майка ми като че ли очакваше да се поклоня или нещо подобно. Айде бе, да не е станал държавен секретар или нещо подобно в края на краищата!

— Моите поздравления, г-н Барет — взе инициативата в свои ръце Джени.

— Да, поздравявам ви, сър.

Майка ми нямаше търпение да говори на тази тема.

— Смятам, че това ще бъде чудесно — каза тя.

— О, да, наистина — съгласи се Джени.

— Да — казах и аз не съвсем убедено. — М-м, подай ми солта, ако обичаш.

[1] Пийналата ↑

8

— Джени, той не е държавен секретар в края на краищата!

Слава Богу, най-после се връщаме обратно в Кеймбридж.

— И все пак, Оливър, можеше да проявиш повече ентузиазъм.

— Аз го поздравих.

— Много щедро от твоя страна!

— Какво очакваше, за Бога?

— Господи — отговори тя, — повръща ми се от всичко това!

— На мен също! — добавих аз.

Карах дълго време, без да разменим и дума, но нещо не беше наред.

— От кое всичко ти се повръща, Джен? — попитах я след дълъг размисъл.

— Отвратителния начин, по който се отнасяш с баща си.

— Какво ще кажеш за отвратителния начин, по който той се отнася с мен?

Бях отворил кутия с фасул. Или по-точно казано — със сос за спагети. Това означава, че Джени се впусна с всичка сила да ме обвинява, като ми обясняваше какво е бащинска обич и как не го уважавам достатъчно — нали се сещате, целият този италиано-средиземноморски синдром.

— Ти непрекъснато му лазиш по нервите и го тормозиш и го дразниш — повтаряше тя.

— Това е взаимно, Джен, не забелязваш ли?

— Няма да се спреш пред нищо, само и само да вбесиш стария.

— Невъзможно е да се „вбеси“ Оливър Барет III.

За кратко настъпи странна тишина, преди тя да ми отговори:

— Освен може би ако се ожениш за Дженифър Кавилери...

Запазих хладнокръвие само докато спра колата до един крайпътен ресторант и след това се обърнах вбесен към Дженифър:

— Така ли мислиш? — настоях за отговор аз.

— Смятам, че донякъде е така — отговори много тихо тя.

— Джени, не вярваш ли, че те обичам? — изкрещях аз.

— Да — отговори ми все още тихо тя. — Но по някакъв странен начин ти обичаш също и бедния ми произход.

Не можах да измисля какво друго да кажа, освен да отрека. Казах „не“ няколко пъти с различен глас. Бях толкова разстроен, че за миг си помислех, че има някаква вероятност да съществува зрънце истина в ужасното ѝ предположение.

Тя обаче също не беше във форма.

— Оли, не мога да раздавам присъди, но просто смятам, че донякъде е така. Искам да кажа, че не съм влюбена само в теб самия — аз обичам името ти. И цифрата след него.

Тя погледна встрани и аз си помислих, че ще заплаче. Тя обаче довърши мисълта си:

— В края на краищата, това е част от теб.

Поседях известно време мълчаливо и наблюдавах примигването на неоновата табела „Миди и стриди“. Това, което обичах най-много в Джени, беше нейната способност да чете мислите ми, да разбира неща, които не се налагаше да изразявам с думи. Тя все още го правеше, но аз можех ли да приема факта, че не съм идеален? Господи, та тя вече се беше сблъскала с моето *и със своето собствено* несъвършенство. Чувствах се толкова недостоен.

По дяволите, не знаех какво да кажа.

— Джен, искаш ли миди или стриди?

— Препи, искаш ли едно кроше в мутрата?

— Искам — отговорих.

Тя сви ръката си в юмрук и леко я постави на бузата ми.

Целунах я и когато протегнах ръка да я прегърна, тя изхриптя в стил любовница на гангстер:

— Давай, Препи! Хващай кормилото и натисни педала!

Точно това и направих.

Основният коментар на баща ми беше по отношение на прекомерното бързане. Прекалената припряност и необмисленост. Вече съм забравил точно думите, които употреби, но помня, че съдържанието на проповедта му по време на краткия ни обяд в Харвард кльб беше свързано изключително с бързината, с която правех

нещата. Започна с това, че не бива да гълтам толкова бързо. Учтиво отговорих, че вече съм голям човек и не бива да коригира — нито дори да коментира — поведението ми. Той заяви, че дори световните водачи от време на време имат нужда от конструктивна критика. Приех го като не особено прозрачна алюзия за неговия ангажимент във Вашингтон по време на първото правителство на Рузвелт. Нямах намерение обаче да го подтиквам към унасяне в спомени за неговата роля в банковата реформа на САЩ и затова замълчах.

Както вече казах, обядвахме в Харвард клуб в Бостън. (Аз се хранех прекалено бързо според преценката на баща ми.) Това означава, че бяхме заобиколени от негови хора — съученици, клиенти, привърженици и т.н. Искам да кажа, че всичко беше нагласено и ако се вслушаше, човек можеше да чуе неща като: „Ето го Оливър Барет“ или „Оня там е Барет, големият спортист“.

Това беше поредният епизод от нашата серия неразговори.

Само дето съвсем нетипичният характер на беседата беше заплашително подозрителен.

— Татко, нищо не казваш за Дженифър.

— Какво има за казване? Ти ни постави пред свършен факт, нали така?

— Но искам да знам *мнението* ти, татко.

— Смятам, че Дженифър е очарователна. И за момиче с нейния произход да стигне чак до Редклиф...

С тези псевдоразмекващи глупости той отбягваше въпроса.

— Татко, върни се на въпроса!

— Въпросът няма нищо общо с младата дама, а с теб — отговори ми той.

— Така ли?

— Твоят бунт. Ти се бунтуваш, синко.

— Татко, не разбирам в какъв смисъл женитбата с една красива и интелигентна студентка от Редклиф представлява бунт. Тя не е някое развилняло се хипи...

— Тя не е и много други неща.

Ето това било проклетата същност на въпроса!

— Татко, кое те смущава повече — че е католичка или че е бедна?

Той отговори шепнешком, леко наведен напред:

— А какво те привлича най-много?

Исках да стана и да си тръгна и му го казах.

— Остани тук и се дръж като мъж — каза ми той.

А като какво се държах? Като момче? Като момиче? Като мишка?

Все пак останах.

Кучият син изпита огромно удоволствие от това, че останах на мястото си. Прие го като една от многото си победи над мен.

— Само ще те помоля да изчакаш малко — каза Оливър Барет

III.

— Уточни това „малко“, ако обичаш.

— Докато завършиш право. Ако историята е истинска, ще издържи проверката на времето.

— Тя е истинска, но защо, по дяволите, трябва да я подлагам на някакъв деспотичен тест?

Мисля, че бях ясен — излизах срещу него. Срещу неговата деспотичност. Срещу неговия натиск да доминира и контролира моя живот.

— Оливър... — Пак се започваше. — Още си малък...

— Малък за какво? — По дяволите, губех присъствие на духа.

— Още не си навършил 21. Според закона още не си пълнолетен.

— Остави тия юридически глупости, по дяволите!

Вероятно тази забележка се чу на съседните маси.

Като че ли за да компенсира високия ми тон, Оливър III прошепна язвително следващите си думи:

— Ако сега се ожениш за нея, ще забравя, че съществуващ!

На кого му пукаше, че ни слушат.

— Татко, ти *не знаеш* какво говориш!

Напуснах живота му и започнах свой собствен.

9

Сега оставаше проблемът с Кренстън, Роуд Айлънд — един град по-далече на юг от Бостън, отколкото е Ипсуич на север. След като се провалих при представянето на Дженифър на потенциалните ѝ законни роднини („Сега незаконни ли да ги наричам?“, попита ме тя), с голям страх очаквах срещата с баща ѝ. Искам да кажа, че щях да се изправя срещу този любвеобилен италиано-средиземноморски синдром. Като се прибави и фактът, че Джени беше единствено дете, а също и че нямаше майка, това означаваше неестествено близки отношения с баща ѝ. И аз щях да се изправя срещу всички тези емоционални сили, описвани в книгите по психология.

Отгоре на всичко няхах пукната стотинка.

Представете си за момент Оливеро Барето — едно добро италианско хлапе от съседния блок в Кренстън, Роуд айлънд. Той се среща с г-н Кавилери — главен сладкар на този град, изкарващ честно надницата си, — и му казва: „Искам да се ожена за вашата единствена дъщеря Дженифър“. Какъв щеше да е първият въпрос на стария човек? (Той нямаше да постави под съмнение любовта на Барето, понеже е всеобща истина, че ако познаваш Джени, не може да не я обичаш.)

Не, г-н Кавилери ще каже нещо като: „Барето, а как смяташ да я издържаш?“

А сега си представете реакцията на горкия г-н Кавилери, ако Барето го информира, че в сила ще бъде обратният вариант поне през следващите три години, т.е., че неговата дъщеря ще трябва да издържа зет му! А няма ли добрият г-н Кавилери да посочи вратата на Барето и дори да му фрасне един, ако той не е с моето телосложение?

Мога да се хвана на бас, че ще го направи.

Сега вече разбирате защо през онзи неделен майски следобед аз се подчинявах на всички ограничения за скоростта по шосе 95 в южна посока. Дори Джени, която беше започнала да се наслаждава на скоростта, с която карах, сега ми направи забележка, тъй като карах с

40 в зона за 45 мили в час. Казах й, че колата има нужда от регулиране, но тя въобще не повярва.

— Я ми кажи пак, Джени.

Търпението не беше измежду добродетелите на Джени и тя не желаше да поддържа самочувствието ми, повтаряйки отговорите на всички глупави въпроси, които й бях задал.

— Още веднъж, Джени, моля те!

— Обадох му се й му казах. Той каза окей — на английски, защото както ти казах, но ти не искаш да повярваш, той не знае нито една дума италиански, освен няколко псувни.

— Ама какво значи „окей“?

— Да не искаш да кажеш, че в юридическия факултет на Харвард са приели човек, който не може да дефинира „окей“?

— Това не е юридически термин, Джени.

Тя докосна ръката ми и аз разбрах. Въпреки всичко се нуждаех от уточнение — трябваше да зная какво ме очаква.

— „Окей“ може също да означава „Все някак си ще го преживея“.

В сърцето й се намери малко милост и тя повтори за стотен път подробностите от разговора с баща си. Той беше щастлив. Наистина беше. Когато я изпращал в Редклиф, той въобще не очаквал тя да се завърне в Кренстън и да, се омъжи за момчето от съседната улица (което между другото поискала ръката й точно преди да замине). В началото не повярвал, че бъдещото й име наистина ще бъде Оливър Барет IV, а след това я предупредил да не нарушава 11-ата Божя заповед.

— Тя за какво е?

— Недей да ментиш отца си — отговори ми тя.

— О, да!

— Всичко ти казах, Оливър, наистина.

— Той знае ли, че нямам пари?

— Да.

— И няма нищо против?

— Е, поне и двамата имате нещо общо.

— Но щеше да бъде по-доволен, ако имах няколко долара, нали?

— А ти нямаше ли да бъдеш по-доволен?

Млъкнах и не казах дума до края на пътуването.

Джени живееше на улица на име Хамилтън авеню, която представляваше дълга редица дървени къщи с много деца пред тях и няколко хилави дървета. Просто си карах по нея и търсех място за паркиране, когато изведнъж се почувствах като в друга държава. На първо място, освен децата имаше толкова много хора, които играеха — цели семейства седяха пред вратите и очевидно този неделен следобед нямаха какво по-добро да правят, освен да ме наблюдават как си паркирам ЕмДжито.

Джени изскочи първа от колата — в Кренстън рефлексите ѝ ставаха невероятни: беше като някакъв бърз малък скакалец. Когато наблюдателите пред вратата видяха кой пристига, те реагираха с нестройни приветствени възклицания. Пристигаше великата Кавилери! След като чух всички тези поздравления, предназначени за нея, почти ме беше срам да сляза от колата. Имам предвид, че дори и за момент не можех да мина за хипотетичния Оливеро Барето.

— Джени! — чух да се провиква весело една леля.

— Мисис Каподилупо! — отговори ѝ Джени радостно, а докато се измъквах от колата, усетих върху себе си всички погледи.

— Хей, кое е това момче? — извика мисис Каподилупо. Тук не бяха от най-деликатните.

— Никой — отвърна Джени и това беше балсам за моето самочувствие.

— Сигурно, но момичето, с което е, е страхотно парче! — обърна се мисис Каподилупо.

— Той го знае — отговори Джени.

След това се обърна, за да задоволи любопитството на съседите от *другата* страна.

— Той го знае — осведоми една цяла новодошла група свои почитатели. Взе ръката ми (чувствах се като странник в рая) и ме поведе нагоре по стълбите на Хамилтън авеню №189А.

Това беше един ужасен момент.

Аз стоях там, а Джени каза:

— Това е баща ми.

Тогава Фил Кавилери — грубоват тип (каквито бяха всички в Роуд айлънд), който приближаваше петдесетте и беше висок около 5 фута и 9 инча и тежеше 165 фунта — протегна ръката си.

Стисна моята здраво и ние се ръкувахме.

— Приятно ми е, сър.

— Фил — поправи ме той. — Казвам се Фил.

— Фил, сър — отвърнах, като продължих да стискам ръката му.

Точно тогава ужасно се смутих, защото след като пусна ръката ми, г-н Кавилери се обърна към дъщеря си и наддаде невероятен вик:

— Дженифър!

В следващата секунда не се случи нищо, а в по-следващата те вече се прегръщаха. Силно. Много силно. Люлееха се напред-назад. Всичко, което г-н Кавилери беше способен да каже в този момент — но сега много тихо, — беше да повтаря името на дъщеря си: „Дженифър“. И всичко, което неговата завършваща Редклиф с отличие дъщеря можеше да отговори, беше: „Фил“.

Аз бях абсолютно излишен.

През този следобед едно нещо от изисканото ми възпитание ми помогна — винаги са ми чели конско да не говоря с пълна уста. Тъй като Фил и дъщеря му се бяха уговорили да я държат пълна през цялото време, не се и налагаше да говоря. Трябва да съм изял рекордно количество италиански сладкиши, след което поговорихме малко за това кои ми харесват най-много — изядох не по-малко от две от всеки вид от страх да не ги обидя.

— Той е окей — каза Фил Кавилери на дъщеря си.

Какво ли значеше това?

Не беше нужно да ми се дефинира „окей“, просто исках да знам кои от малкото обмислени действия ми спечелиха този лелеян епитет.

Дали харесах точно тези сладкиши, които трябваше? Или ръкуването ми беше достатъчно силно? Кое по-точно?

— Нали ти казвах, че е окей, Фил — каза дъщерята на г-н Кавилери.

— Да, каза ми — отговори баща й, — но трябваше да се убедя сам. Оливър?

Сега вече се обръщаше към мен.

— Да, сър?

— Фил.

— Да, Фил, сър.

— Ти си окей.

— Благодаря ви, сър, много ви благодаря. Наистина. И вие знаете какво изпитвам към дъщеря ви, сър. И към вас, сър.

— Оливър — намеси се Джени, — я престани да дрънкаш като някакво тъпо подготве и...

— Дженифър — прекъсна я г-н Кавилери, — не можеш ли поучливо? Копелето ни е на гости.

По време на вечерята — тъй като сладкишите се оказаха просто следобедна закуска — Фил се опита да разговаря сериозно с мен за... нали се сещате за какво? По някаква налудничава причина той си мислеше, че е в състояние да осъществи сдобряване между Оливър III и Оливър IV.

— Нека му се обадя и да поговоря с него по телефона като баща с баща — помоли ме той.

— Моля те, Фил, само ще си загубиш времето.

— Не мога да бъда спокоен, когато един родител отхвърля детето си, просто не мога.

— Да, но аз също го отхвърлям, Фил.

— Да не чувам повече такива приказки! — каза той и наистина се ядоса. — Бащината любов трябва да се пази и уважава. Тя е толкова рядка.

— Особено в моето семейство — вмъкнах аз.

Джени ставаше и сядаше през цялото време, за да сервира, така че не можа да чуе по-голямата част от разговора.

— Я го набери — повтори Фил. — Аз ще говоря с него.

— Не, Фил, ние с баща ми скъсахме всякакви връзки помежду си.

— Абе, виж какво, Оливър, той ще се размекне. Вярвай ми, като ти казвам, че ще се размекне. Като дойде моментът да се влезе в църквата...

В тази минута Джени, която слагаше чинийките за десерта, изрече с непредвещаващ нищо добро глас една сричка в посока към

баща си:

— Фил...?

— Кажи, Джен.

— Абе, за църквата...

— Е?

— Май няма да стане...

— Моля? — попита г-н Кавилери. Изведнъж обаче се сети нещо и се обърна с извинителен вид към мен, като явно си беше направил погрешен извод:

— Е-е, не искам да кажа непременно католическата църква, Оливър. Сигурно Дженифър ти е казала, че ние сме от католическата вяра, но става въпрос за *твоята църква*. Кълна се, че Бог ще благослови този съюз във всяка църква.

Погледнах към Джени, която очевидно беше пропуснала да засегне тази съдбоносна тема в разговора им по телефона.

Тя ми обясни:

— Оливър, щеше да му дойде адски много да го изненадвам с толкова новини наведнъж!

— За какво става дума? — попита винаги любезният г-н Кавилери. — Изненадайте ме, деца, изненадайте ме. Искам да ме изненадвате с всичко, което ви дойде наум.

Защо ли точно в този момент погледът ми попадна върху порцелановата статуя на Дева Мария върху една полица в трапезарията на г-н Кавилери?

— Става въпрос за оная работа с Божията благословия, Фил — каза Джени като отбягваше да го погледне в очите.

— Кажи де, Джени? — питаше Фил, предчувствайки най-лошото.

— Абе... май няма да стане, Фил — отговори тя, обръщайки поглед за подкрепа към мен и моят поглед се опита да ѝ я даде.

— За църквата? За чия да е църква?

Джени кимна утвърдително.

— Може ли аз да обясня, Фил? — попитах.

— *Моля те!*

— Фил, и двамата не сме вярващи и не искаме да бъдем лицемери.

Мисля, че той го прие, защото дойде от мен — иначе може би щеше да удари Джени. Сега обаче той бе излишният, чуждият и не можеше да погледне нито един от двамата ни.

— Може и така — каза той след много дълга пауза. — Може ли поне да ме осведомите кой ще извърши церемонията?

— Ние — отговорих му аз.

Погледна към дъщеря си за потвърждение и тя кимна в подкрепа на моето изказване.

След още една дълга пауза, той каза:

— Става.

След това ме запита — понеже аз смятах да изучавам право — доколко такъв вид брак е — как се казваше? — законен.

Джени обясни, че церемонията, която имаме предвид, ще се ръководи от свещеника на колежа, който е унитарянец („М-м, свещеник“, промърмори Фил), а мъжът и жената се обръщат един към друг.

— И булката ли говори? — попита той с вид на човек, за когото това беше — измежду всички други неща — почти като смъртен удар.

— Филип, можеш ли да си представиш някоя ситуация, в която аз ще си затворя устата? — попита дъщеря му.

— Не, скъпа — отговори ѝ той и изобрази насила върху устните си една лека усмивка. — Май ще се наложи и ти да говориш.

По пътя обратно към Кеймбридж попитах Джени как смята, че е минало.

— Окей — отговори тя.

10

Г-н Уилиам Ф. Томпсън, зам.-декан на Правния факултет на Харвард, не можеше да повярва на ушите си.

— Добре ли чух, г-н Барет?

— Да, сър, декан Томпсън.

Не ми беше лесно да го кажа за първи път, нито пък по-лесно да го повторя.

— Имам нужда от стипендия за следващата година, сър.

— Наистина ли?

— Затова съм тук, сър. Нали вие отговаряте за финансовите помощи, декан Томпсън?

— Да, но е твърде странно. Вашият баща...

— Той вече няма нищо общо с мен, сър.

— Не разбирам какво говорите — Г-н Томпсън свали очилата си и започна да ги лъска с вратовръзката си.

— Между нас двамата се получи едно недоразумение.

Деканът си сложи очилата и ме погледна с онзи безизразен израз, който се овладява, когато станеш декан.

— Това е много неприятно, г-н Барет — каза той.

Исках да го попитам за кого. Тоя тип почваше да ми лази по нервите.

— Да, сър — отговорих. — Много неприятно и затова съм дошъл при вас, сър. През следващия месец се женя, а през лятото и двамата ще работим. След това Джени, това е жена ми, ще преподава в частно училище. Ще ни стига за издръжка, но не и за обучение — таксата ви е прекалено солена, декан Томпсън.

— Ами-и, да — отговори той и това беше всичко. Не разбираше ли тоя тип целта на разговора? Защо по дяволите мислеше, че съм тук?

— Декан Томпсън, бих желал да получа стипендия — казах направо и то за трети път. — В банката съм на абсолютна нула, а вече съм приет.

— А, да — каза г-н Томпсън и се върна на техническата страна на въпроса. — Крайният срок за подаване на заявленията за финансова помощ отдавна изтече.

Какво му трябваше на това копеле? Може би подробности? Скандал ли търсеше или какво?

— Декан Томпсън, когато кандидатствах, не знаех, че ще се случи така.

— Добре, г-н Барет, но трябва да ви кажа, че според мен тази канцелария не трябва да се намесва в един семеен скандал, който при това е доста тъжен.

— Разбрах, г-н Томпсън — изправих се аз. — Разбирам какво искате да ми кажете и все пак няма да ближа задника на баща си, за да получите вие още един Барет хол за Правния факултет.

Обръщайки се, за да изляза от стаята, го чух да мърмори: „Това не е честно“.

Нямах сили да споря повече.

11

Дженифър получи дипломата си в сряда. Всичките ѝ роднини от Кренстън, Фол ривър и дори една леля от Кливлънд се тълпяха в Кеймбридж, за да присъстват на церемонията. По предварително споразумение Джени не носеше пръстен и аз не бях представян като неин годеник — това беше решено така, за да няма обидени (и то твърде скоро) понеже не са присъствали на сватбата ни.

— Лельо Клара, това е моят приятел Оливър — казваше Джени и винаги добавяше: — *Той* още не е завършил.

Имаше ръгане в ребрата, шепот и дори открити разсъждения, но родата не можа да измъкне нищо конкретно нито от нас, нито от Фил, който според мен беше доволен, че не се обсъжда въпросът за любов между атеисти.

В четвъртък се изравних с Джени по академично ниво — взех дипломата си от Харвард с оценка много добър като нейната. Нещо повече, аз ръководех церемонията и в това си качество трябваше да заведа завършващите четвъртокурсници до местата им. Това означаваше да вървя пред супермозъците. На езика ми беше да кажа на тези типове, че присъствието ми като техен водач със сигурност потвърждава моята теория, че един час в Дилън Фийлд хауз струва колкото два часа в библиотеката Уайдънър, но се въздържах — нека се радват!

Нямах представа дали Оливър Барет III присъстваше — над седемнадесет хиляди души се гъчкаха в двора на Харвард в деня на годишната церемония, а аз със сигурност не разглеждах редиците с бинокъл. Билетите, предназначени за родителите ми, дадох на Фил и Джени. Разбира се, като бивш възпитаник, Каменното лице имаше право да влезе и да седне до випуск 26-а, но дали щеше да иска? Пък и банките не работеха ли на този ден?

12

Сватбата се състоя през тази неделя. Действителната причина да не поканим роднините на Джени беше тази, че изключването на Бога, Сина и Светия дух от церемонията щеше да бъде прекалено мъчително за непрегрешавали католици. Събитието, ръководено от унитариянския свещеник на колежа Тимъти Блаувелт, се състоя във Филипс Бруукс хауз — една стара сграда в северната част на Харвард ярд. Разбира се, Рей Стратън беше там, поканих и Джереми Нейъм — добро приятелче от дните в Екзетър, който предпочете Амхърст пред Харвард. Джени покани една приятелка от Бригс хол и — може би по сантиментални причини — дългата си недодялана колежка от библиотеката. Както, разбира се, и Фил.

Възложих на Рей Стратън да наглежда Фил, т.е. да го държи възможно най-свободно. Не че Стратън беше толкова спокоен! Двамата стояха и изглеждаха ужасно неспокойни, като всеки един мълчаливо засилваше предубеждението на другия, че тази сватба тип „Направи си сам“ (по думите на Фил) щеше да бъде (според предвижданията на Стратън) „едно невероятно шоу на ужасите“. И то само защото аз и Джени щяхме да се обърнем директно един към друг! Всъщност ние вече имахме представа как се прави това, защото по-рано тази пролет една от приятелките на Джени, Мария Рандал, се омъжи за един студент по архитектура на име Ерик Левенсън по същия начин. Беше великолепно и ние много си паднахме по идеята.

— Готови ли сте — попита г-н Блаувелт.

— Да — отговорих аз от името на двамата.

— Приятели — обърна се г-н Блаувелт към останалите, — събрали сме се тук, за да станем свидетели на свързването на двама души в брак. Нека да чуем какво са избрали да прочетат в този свят ден.

Първа беше булката. Джени се обърна към мен и започна да рецитира стихотворението, което бе избрала. То беше затрогващо — или поне за мен — защото беше един сонет на Елизабет Барет:

*Когато двете ни души застанат — високи и силни,
лице в лице, тихо, и все по-близо и по-близо
докато удължените криле лумнат в огън...*

С ъгълчето на очите си забелязах лицето на Фил Кавилери — бледен, с отпусната челюст и широко разтворени очи от изненада и обожание. Изслушахме Джени, която завърши сонета с нещо като молитва за:

*Място, където да се обичаме за един ден
и часът на тъмнината и смъртта да заобикаля
покрай нас.*

После дойде моят ред. Много трудно ми бе да намеря стихотворение, което да прочета, без да се изчервя. Абе, не можех просто да стоя там и да рецитирам някакви префърцунени фрази, просто не можех. И все пак една част от „Песен на открития път“ — макар и кратка — казваше всичко вместо мен:

*... Давам ти ръката си!
Давам ти любовта си — по-ценна от богатство.
Давам ти себе си пред църквата и закона.
Ти себе си ще ми дадеш ли? Ще тръгнеш ли с мен на
път?
Ще бъдем ли един с друг чак до деня, в който си
отидем?*

Свърших и в залата се разнесе одобрителен шепот. След това Рей Стратън ми подаде пръстена и двамата с Джени положихме брачния обет и се заклехме от този ден нататък да се обичаме и пазим, докато смъртта ни раздели.

Съгласно правомощията, дадени му от Управата на Масачузетс, г-н Тимъти Блаувелт ни провъзгласи за мъж и жена.

Като си спомня, нашето „празненство след шегичката“ (по думите на Стратън) беше претенциозно непретенциозно. Джени и аз категорично отхвърлихме баналното шампанско и понеже бяхме толкова малко на брой, колкото да се съберем в една телефонна будка, отидохме да пием бира в Кронинс. Доколкото си спомням, самият Джим Кронин ни настани на една кръгла маса в знак на почит към „най-големия хокеист на Харвард от времето на братята Клиъри“.

— Нищо подобно! — оспорваше Фил Кавилери, удряйки с юмрук по масата. — Той е по-добър от всички Клиърови, взети заедно. Според мен Филип, който никога не беше присъствал на нито един хокеен мач на Харвард, искаше да каже, че независимо колко добре са се пързали Боби или Били Клиъри, нито един от тях не се е оженил за прекрасната му дъщеря. Всички бяхме сръбнали и това беше едно извинение да продължим.

Разреших на Фил да плати сметката — решение, което по-късно предизвика един от редките комплименти на Джени относно моята интуиция („От теб ще стане човек, Препи“). Накрая обаче беше малко страшничко, когато го изпращахме на автобуса — искам да кажа, заради насълзените очи. Неговите, на Джени, може би и моите също — не си спомням нищо друго, освен че този момент беше влажен.

След като изрече всички видове благословии, той се качи в автобуса, а ние го изчакахме да потегли и махахме докато изчезна от погледа ни. Едва тогава започнах да схващам ужасната истина.

— Джени, ние сме законни съпрузи!

— Да, бе, сега вече мога да бъда проклета колкото си искам!

Ако с една-единствена дума може да се опише ежедневието ни през тези първи три години, то думата е „скърпване“. Всяка секунда, в която не спяхме, ние се концентрирахме върху това как, по дяволите, да спестим достатъчно мангизи, за да направим това, което имахме да правим. Обикновено завършвахме без загуба и без печалба — и в това няма нищо романтично, уверявам ви. Спомняте ли си известния стих на Омар Хаям? Нали се сещате: книгата със стихове под клона, самуна хляб и каната с вино и т.н.? Заменете изследването на Скот за тръстовете с тази книга и ще разберете как поетичните видения се натрупват срещу идиличното ми съществуване. Какво, рай ли? Нищо подобно. Мислех единствено за това колко струва тази книга и дали можехме да я купим на старо и къде — ако изобщо имаше такова място

— можехме да хапнем хляб и вино. След това си мислех как да изпросим малко мангизи, за да си платим дълговете.

Животът се променя. Дори най-простото решение трябва да бъде разгледано под лупа от винаги бдителния комитет по бюджета на ума ти.

— *Ей, Оливър, хайде да гледаме „Бекет“ довечера.*

— Виж какво, струва три долара.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, долар и петдесет за теб и долар и петдесет за мен.

— Това да, ли значи или не?

— Нито едното, нито другото. Значи просто три долара.

Медения си месец прекарахме на една яхта заедно с двайсетина деца. Аз управлявах един „Роудз“, висок 36 фута, от седем сутринта, докато на пасажерите им писваше, а Джени беше консултант за децата. Това беше едно място на име Пекуод Боут клуб в пристанището Денис, недалеч от Хаянис, което включваше един голям хотел, малко пристанище за лодки и няколко десетки къщи, които се даваха под наем. В едно от по-миниатюрните бунгала бях закачил въображаема табела: „Оливър и Джени спяха тук, когато не правеха любов“. Правеше ни чест фактът, че след един дълъг ден на любезност към нашите клиенти — тъй като доходът ни зависеше до голяма степен от техните бакшиши — Джени и аз въпреки това бяхме мили един към друг. Казвам просто „мили“, понеже ми липсва думата, с която да опиша какво означаваше да обичаш и да бъдеш обичан от Дженифър Кавилери. Извинявам се, исках да кажа Дженифър Барет.

Преди да заминем за Кейп, намерихме евтин апартамент в Северен Кеймбридж. Наричах го Северен Кеймбридж, въпреки че на практика адресът беше в град Самървил и къщата беше „в състояние на неизправност“, както я описа Джени. Първоначално била двуфамилна, а след това я преустроили на четири апартамента с прекалено висока цена дори при нейния „евтин“ наем. Но, по дяволите, какво могат да направят току-що завършили студенти? Като има такава търсене...

— Хей, Ол, как мислиш: защо пожарникарите не са забранили вертепите? — попита Джени.

— Вероятно ги е страх да влязат вътре — отговорих ѝ аз.

— И мене ме е страх.

— През юни не те беше страх — припомних ѝ.

(Този диалог се водеше при встъпването ни във владение през септември.)

— Тогава не бях женена. Като омъжена жена смятам това място за опасно.

— И какво смяташ да направиш по този въпрос?

— Да говоря с мъжа си — отговори ми тя. — Той ще се погрижи за това.

— Ей, аз съм мъжът ти!

— Така ли? Докажи го!

— Как? — попитах като си мислех: „О, само не на улицата“.

— Пренеси ме през прага — поиска тя.

— Не вярваш на тая глупост, нали?

— Абе, ти ме пренеси, пък аз ще реша после.

Окей, грабнах я на ръце и се затътрих нагоре по петте стъпала към терасата.

— Защо спря? — попита ме тя.

— Не беше ли това прагът?

— Не, не, не — отговори тя.

— Виждам името ни до звънеца.

— Това не е официалният праг. Давай нагоре, пуяк такъв!

До нашия „официален“ дом имаше двадесет и четири стъпала и на средата на пътя трябваше да спра, за да си поема дъх.

— Защо си толкова тежка? — попитах.

— Никога ли не ти е идвало наум, че може да съм бременна? — отговори тя.

Това въобще не ми помогна при поемането на дъх. Най-после едва успях да кажа:

— А ти бременна ли си?

— А-ха, стреснах те, а?

— Ами-и-и...

— Не ме будалкай, Препи!

— Е, добре де, за момент се хванах.

Носих я до края.

Това беше един от малкото безценни моменти, които си спомням, когато глаголът „скърпвам“ нямаше абсолютно никакво значение.

Прославането ми име ни позволи да открием сметка на изплащане в един зеленчуков магазин, който при други обстоятелства щеше да откаже кредит на студенти. Името ми обаче не беше в наша полза на едно място, където най-малко очаквах: училището „Шейди Лейн“, където щеше да преподава Джени.

— Естествено, „Шейди Лейн“ не е в състояние да се сравнява със заплатите в държавните училища — каза на жена ми Мис Ани Милър Уитман — директорката, и добавила нещо в смисъл, че семейство Барет не трябвало да се безпокоят за „тази страна“ на въпроса. Джени се опитала да разсее илюзиите ѝ, но освен вече предложените ѝ 350 годишно, получила в добавка двуминутни „ах!“ и „ох!“ от изненада. Мис Уитман сметнала, че Джени е много остроумна в забележката, че семейство Барет трябва да си плащат наема като другите хора.

Когато Джени ми разказа всичко, представих си няколко варианта за това какво би могла да направи Мис Уитман с нейните — ах! ох! и 350. После обаче Джени ме попита дали не искам да напусна правото и да я издържам, докато тя получи дипломата си за завършено образование, която ѝ трябваше, за да преподава в държавно училище. Премислих цялата ситуация в продължение на две секунди и достигнах до точното и сбито заключение:

— Ега ти!

— Много си убедителен! — отговори жена ми.

— А какво трябва да кажа — ах! и ох! ли?

— Не. Просто се научи да харесваш спагети.

Е, научих се. Научих се да харесвам спагети, а Джени се научи да прави от всякакви възможни макаронени изделия нещо напълно приемливо. Дали заради нашите летни спестявания, нейната заплата и парите, които очаквахме да заработят през нощта в пощата по време на Коледната треска, но ние все пак се справяхме. Е, разбира се, не гледахме много филми, а тя не отиде на много концерти, но успяхме да свържем двата края.

Да, свързвахме двата края, но това беше всичко — в социален аспект животът ни се промени драстично. Ние все още бяхме в

Кеймбридж и на теория Джени би могла да посещава всичките си музикални събирания — само дето нямаше време. Прибираще се от Шейди Лейн изтощена и започваше да готви вечерята — яденето навън беше извън възможностите ни. Междувременно моите собствени приятели бяха достатъчно благоразумни да ни оставят на мира, т.е. не ни канеха, за да не се налага и ние да ги каним, нали разбирате?

Дори пропускахме футболни мачове.

Като член на Варсити клуб имах правото на места в оная страхотна част на 50-ярдовата линия, но билетът беше шест долара, а това правеше дванайсет.

— Не е дванайсет — спореше Джени, — шест е, можеш да отидеш без мен! Нищо не разбирам от футбол, освен, че хората крещят „Давай!“, а ти обожаваш това и затова по дяволите искам да отидеш!

— Случаят е приключен — отговарях аз — в края на краищата аз бях съпругът и главата на домакинството. — Освен това мога да използвам времето, за да уча. — И все пак прекарвах съботните следобеди с транзистор на ухо, заслушан в рева на запалняковците, които се намираха в друг свят, макар и на не повече от миля.

Използвах привилегиите си на член на Варсити клуб, за да взема места за игрите с Йейл за Роби Уолд — мой съученик от Юридическото училище. Когато Роби си тръгна възторжено благодарен, Джени още веднъж ме попита кой има правото да седи в сектора на Варсити клуб и аз й обясних още веднъж, че това е право на онези, които са служели благородно на Харвард на игрищата — независимо от тяхната възраст, височина или социално положение.

— И на леда ли също? — попита тя.

— Атлетите са си атлети, независимо дали са мокри или сухи — отговорих й.

— С изключение на теб, Оливър — завърши Джени. — Ти си замразен.

Не продължих темата и приех, че това е просто обикновеното нахакано остроумие на Дженифър — не ми се искаше да мисля, че по въпроса за атлетичните традиции на Харвардския университет има какво още да се каже. Като лекия намек например, че макар Солджърс Филд да побира 45 000 души, всички бивши атлети ще седят в онзи страхотен сектор. Всички — млади и стари, сухи и мокри и дори

замръзнали. И дали тези шест долара ме държаха настрани от стадиона през онези съботни следобеди?

Не, не — ако тя имаше нещо друго наум, не бих искал да го обсъждам.

13

Г-н и г-жа Оливър Барет III имат удоволствието да ви поканят на вечеря по случай 60-ия рожден ден на г-н Барет в събота, на шести март в седем часа в Доувър хаус, Ипсуич, Масачузетс.

Моля, потвърдете.

— Е? — попита Дженифър.

— Трябва ли изобщо да питаш? — отговорих аз. Тъкмо конспектирах „Държавата срещу Пърсивал“ — един критичен прецедент в криминалното право, а Джени размахваше поканата, за да ме дразни.

— Мисля, че е време, Оливър.

— За какво?

— Знаеш много добре за какво — отговори тя. — Да не искаш да го караш да пълзи на четири крака пред теб?

Аз продължих да работя, а тя — да ме обработва.

— Оли! Той ти протяга ръка!

— Глупости, Джени! Майка ми е адресирала плика.

— Май каза, че не си го погледнал! — като че ли изкрещя тя.

Добре де, погледнах го преди това и съм забравил — в края на краищата бях на средата на конспекта на „Държавата срещу Пърсивал“ и на практика в навечерието на изпити и работата е там, че тя трябваше да престане да ми изнася тиради.

— Оли, помисли — обърна се тя с умолителен тон към мен. — Шейсетгодишнина! Никой не гарантира, че ще бъде жив, когато *ти* в крайна сметка решиш, че си готов за сдобряването.

Уведомих Джени с възможно най-прости думи, че сдобряване никога няма да има и ако обича да бъде така добра да ме остави да уча. Тя приседна мълчаливо, смествайки се върху ъгълчето на възглавницата, върху която бях сложил краката си. Въпреки че не

издаде нито звук, много бързо разбрах, че се е втреничила в мен. Погледнах я.

— Някой ден — започна тя, — когато Оливър V те тормози...

— Можеш да бъдеш сигурна, че няма да се казва *Оливър* — сопнах ѝ се аз. Тя не повиши тон, макар че обикновено го правеше, когато аз го правех.

— Виж какво, Ол, дори ако го кръстим Бозо Клоуна, това хлапе ще негодува срещу теб, щото ти си голям харвардски атлет! А когато отиде в първи курс, ти вероятно ще си във Върховния съд!

Казах ѝ, че със сигурност синът ни няма да негодува срещу мен и тя ме попита откъде съм толкова сигурен. Не можах да ѝ дам доказателства, но просто знаех, че нашият син няма да се изправи срещу мен и не можех да кажа *точно* защо. Без абсолютно никаква връзка Джени каза:

— Баща ти също те обича, Оливър. Точно така, както и ти ще обичаш Бозо, но вие Баретови сте толкова ужасно горди и в непрекъснатото съревнование, че минавате през живота и си мислите, че се мразите.

— Да, ако не беше ти — подметнах закачливо.

— Да — отговори тя.

— Случаят е приключен — казах аз — в края на краищата аз бях съпругът и главата на домакинството. Погледът ми се върна към „*Държавата срещу Пърсивал*“ и Джени стана, но изведнъж се сети нещо:

— Все пак остава въпросът за „Моля отговорете“.

Предположих, че човек, специализирал музика в Редклиф, вероятно ще може да състави стегнат и учтив отрицателен отговор без професионално ръководство.

— Виж какво Оливър, може би съм лъгала или мамила в живота си, но никога не съм наранявала никого нарочно и не смятам, че мога да го направя.

Действително в този момент тя нараняваше само мен и затова я помолих учтиво да се оправи с отговора по начин, който желае, стига същността на съобщението да бъде, че ние няма да отидем, освен ако адът не замръзне. Върнах се за пореден път към „*Държавата срещу Пърсивал*“.

Чух я да пита много тихо:

— Кой е номерът? — Беше отишла до телефона.

— Не можеш ли просто да напишеш една бележка?

— Само след секунда ще побеснея. Кой е номерът?

Казах ѝ го и моментално се потопих в появяването на Пърсивал пред Върховния съд. Не слушах какво говори Джени. Тоест, опитвах се — в края на краищата тя беше в същата стая.

— О, добър вечер, сър — чух я да казва. Нима Кучият син беше вдигнал телефона? Не беше ли във Вашингтон през седмицата? Така трябваше да бъде според един скорошен портрет в „Ню Йорк таймс“. Проклетата журналистика напоследък запада.

Колко време му трябва на човек, за да каже „не“?

На Дженифър някак си ѝ трябваше повече време, отколкото обикновено човек смята, че ще му трябва, за да каже тази проста сричка.

— Оли?

Тя държеше ръката си върху слушалката.

— Оли, *налага ли* се да откажем?

Кимването на главата ми показваше, че се налага, а махването на ръката ми означаваше, че трябва да побърза.

— Ужасно съжалявам — каза тя в слушалката. — Тоест, *ние* ужасно съжаляваме, сър...

Ние! Защо ме забъркваше в това? И защо не каже каквото има да казва и да затвори?

— Оливър!

Отново с ръка върху мембраната, този път тя говореше много високо:

— Той е наранен, Оливър! Можеш ли просто да седиш и да гледаш как баща ти страда?

Ако не беше в такова емоционално състояние можех да ѝ обясня още веднъж, че камъните не страдат и че не може да проектира италиано-средиземноморските си погрешни представи за родителите върху скалистите височини на Маунт Ръшмор. Но тя беше много разстроена, а това разстройваше и мен.

— Оливър — молеше тя, — не можеш ли да му кажеш само една дума?

На него? Трябва да е полудяла!

— Поне едно „здравей“!

Тя ми подаваше телефона и се опитваше да не заплаче.

— Никога няма да му проговоря. Никога! — казах с абсолютно спокойствие.

Сега вече плачеше — не на глас, но сълзите ѝ се стичаха надолу по лицето. След това тя... тя започна да моли.

— *Заради мен, Оливър! Никога няма да ти искам нищо. Моля те!*

Трима души. И тримата стояхме прави (някак си представях и баща ми как стои там) в очакване на нещо. На какво? Мен?

Не можех да го направя.

Не разбираше ли Джени, че ме моли за невъзможното? Че можех да направя абсолютно всичко друго? Докато гледах в пода и клатех глава, отказвайки упорито и с безкрайно затруднение, Джени започна да ми шепне с такъв бяс в гласа, какъвто не бях чувал преди това от нея:

— Ти си едно безсърдечно копеле! — След това завърши телефонния разговор с баща ми, като казваше:

— Г-н Барет, Оливър иска да знаете, че по негов специален начин...

Спря, за да си поеме дъх — не ѝ беше лесно, тъй като ридаше. Аз бях прекалено изненадан, за да правя нещо друго, освен да изчакам края на моето набедено „съобщение“.

— ... Оливър много ви обича — каза тя и затвори много бързо.

Няма никакво рационално обяснение на действията ми през следващата стотна от секундата. Признавам се за временно умопобъркан. Поправка: признавам се за едно нищо. Това, което направих, не трябва никога да ми бъде простено.

Изтръгнах телефона от ръцете ѝ, после от контакта и го запокитих в другия край на стаята.

— Да те вземат дяволите, Джени! Защо не се разкараш от живота ми?

Замръзнах на място, дишайки тежко като животното, в което току-що се бях превърнал. Господи! Какво стана с мен? Обърнах се към Джени, но тя си беше отишла.

Искам да кажа, че си беше отишла истински, но дори не бях чул стъпките ѝ по стълбите. Боже мой, трябва да е побягнала в мига, в който сграбчих телефона — дори палтото и шалът ѝ бяха все още там.

Болката от това, че не знаех какво да направя, беше по-слаба единствено от болката от съзнанието за това, което бях направил.

Търсих навсякъде.

В библиотеката на Юридическия факултет претърсих редиците от зубрежи студенти и гледах ли, гледах нагоре и надолу поне половин дузина пъти. Въпреки че не произнесох нито един звук, знаех, че погледът ми беше толкова свиреп и лицето ми толкова напрегнато, че безпокоях цялото това шибано място. Само че на кого ли му пукаше?

Джени обаче я нямаше там.

После минах през Харкнес комънс, през салона, през кафетерията. Някакъв див дух ме подгони да надникна и в Агасиз хол в Редклиф. И там я нямаше. Сега вече тичах навсякъде и краката ми се опитваха да настигнат темпа на сърцето ми.

Пейн хол^[1]? (Това проклето иронично име!) Долу са стаите за упражнения по пиано. Познавам Джени: блъска по клавишите, когато е ядосана, нали така? Но какво прави, когато е изплашена до смърт?

Голяма лудница е да вървиш по коридор с такива стаи от двете страни. Звучите на Моцарт и Барток, Бах и Брамс се процеждат от вратите и се смесват в един странен адски звук.

Джени трябва да е тук!

Инстинктът ме накара да спра пред една врата, където чух блъскащия (ядосано?) звук от прелюдия на Шопен. Спрях за момент. Не свиреше добре — спира, почва, грешки... В една от паузите чух момичешки глас да измърморва: „По дяволите!“ Това трябва да е Джени. Отворих вратата със замах.

На пианото седеше едно момиче от Редклиф. Погледна ме. Беше едно грозно хипи с широки рамене, раздразнено от нахлуването ми.

— Какво става, бе? — попита тя.

— Лошо, лошо — отговорих и затворих отново вратата.

После пробвах площад Харвард — кафе „Памплон“, Томис Аркейд, дори Хейс Бик — там ходят доста артистични типове. Нищо.

Метрото беше вече затворено, но ако е отишла право на площада, трябва да е хванала влака за Бостън до автобусната спирка.

Беше почти един часът сутринта, когато пяхнах 45 цента в процепа. Намирах се в една от телефонните будки близо до вестникарския павилион на площад Харвард.

— Ало, Фил?

— М-м... — промърмори сънливо той. — Кой е?
— Аз съм — Оливър.
— Оливър! — звучеше изплашено. — Джени да не е ранена? — попита бързо. Щом ме пита мен, значи ли това, че не е при него?
— Ами-и — не Фил, не е.
— Слава Богу! Как си, Оливър?
След като се успокои, че дъщеря му е жива и здрава, той отново стана дружелюбен, като че ли не го бях вдигнал от сън.
— Добре съм, Фил, добре. Абе добре съм. Фил, какво ти казва Джени?
— Не много, да го вземат мътните — отговори ми той със странно сдържан тон.
— Какво искаш да кажеш, Фил?
— Господи, да се беше обаждала по-често! Не съм някой непознат!
Ако можете да бъдете облекчени и паникьосани едновременно, точно това изпитвах аз.
— Тя с теб ли е сега? — попита той.
— М-м?
— Дай слушалката на Джени — ще ѝ се накарам лично.
— Не мога, Фил.
— А, да не спи? Ако спи, не я закачай.
— Добре — казах.
— Слушай, копеле — продължи той.
— Да, сър?
— Колко далече е, по дяволите, Кренстън, че не можете да дойдете някоя неделя следобед, а? Или пък аз да дойда, Оливър?
— Абе-е, не, Фил. Ние ще дойдем.
— Кога?
— Някоя неделя.
— Не ми пробутвай това „някоя“. Истинското дете не казва „някоя“, а казва „тази“. Тази неделя, Оливър.
— Да, сър. Тази неделя.
— Четири часа. Но карай внимателно. Става ли?
— Става.
— И следващия път се обади за моя сметка, по дяволите. Той затвори.

Просто стоях там, изгубен на този тъмен остров на Харвард скуеър и не знаех нито къде да отида, нито какво да правя. Един цветнокож се доближи и ме попита дали искам наркотици и аз съвсем разсеяно му отговорих:

— Не, благодаря ви, сър.

Вече не тичах — защо трябваше да бързам към празната къща? Беше много късно и аз бях скован — повече от страх, отколкото от студ, макар че не беше топло, повярвайте ми. От няколко ярда ми се стори, че някой седи горе на стълбите. Може би зрението ми правеше номера, защото фигурата беше неподвижна.

Но това беше Джени.

Седеше на най-горното стъпало.

Бях прекалено изморен, за да се паникьосам, и прекалено облекчен, за да говоря. Дълбоко в себе си се надявах, че тя има някакъв тъп инструмент, с който да ме удари.

— Джен?

— Оли?

И двамата говорехме толкова тихо, че не беше ясно кой какво чувства в момента.

— Забравих си ключовете — каза Джени.

Стоях в началото на стълбите и се страхувах да попитам откога седи — знаех само, че бях ужасно несправедлив с нея.

— Джени, съжалявам...

— Недей — прекъсна извинението ми тя и после добави съвсем тихо: — Любовта означава никога да не казваш, че съжаляваш.

Изкачих се по стълбите дотам, където седеше тя.

— Искам да си легна. Окей? — попита тя.

— Окей.

Качихме се до нашия апартамент. Докато се събличахме, тя ме погледна:

— Наистина мисля така, Оливър.

И това беше всичко.

[1] Болка ↑

14

Писмото дойде през юли.

Беше изпратено от Кеймбридж в Денис порт, така че новината научих ден-два по-късно. Втурнах се към мястото, където Джени наглеждаше децата, играещи кикбол (или нещо подобно), и казах, наподобявайки възможно най-добре гласът на Богарт:

— Тръгвай.

— А?

— Тръгвай — повторих толкова властно, че тя тръгна след мен надолу към реката.

— Какво става, Оливър? Моля те да ми кажеш, за Бога!

Продължих да вървя неотстъпно по дока.

— На лодката, Дженифър — заповядах и посочих към нея с ръката, в която държах писмото, което тя дори не беше забелязала.

— Оливър, трябва да се погрижа за децата — тя протестираше дори когато стъпваше послушно на борда.

— По дяволите, Оливър, ще обясниш ли какво става? — вече бяхме на няколкостотин ярда от брега.

— Имам да ти казвам нещо — започнах аз.

— Не можа ли да ми го кажеш на сушата? — извика тя.

— Не, по дяволите! — изкрещях и аз. Нито един от нас не беше ядосан, но имаше силен вятър и трябваше да крещим, за да се чуваме.

— Искан да бъдем сами. Погледни това.

Размахах плика пред очите ѝ и тя веднага разпозна бланката.

— Какво? Юридическо училище Харвард? Изгонили ли са те?

— Познай, оптимистка такава — извиках аз.

— Бил си първи в класа! — опита се да познае тя.

Сега вече ме беше срам да ѝ кажа.

— Не точно. Трети.

— Така ли? Само трети?

— Слушай — това все пак значи, че ме взимат в проклетото „*Лоу ривю*“^[1]“ — виках аз.

Тя просто си седеше там с абсолютно безизразно лице.

— Господи, Джени — почти проплаках аз, — кажи нещо?

— Не и преди да се видя с първи и втори номер — отговори тя.

Погледнах я с надеждата, че ще се поддаде на усмивката, която се опитваше да потисне.

— Моля те, Джени!

— Тръгвам си. Довиждане — каза тя и скочи веднага във водата. Гмурнах се след нея и в следващия миг и двамата висяхме от едната страна на лодката и се кикотехме.

— Ей, ти падна зад борда заради мен — пуснах една от моите остроумни забележки.

— Не се фукай толкова! — отговори тя. — Трети значи само трети.

— Виж какво, малката — започнах аз.

— Кажи, малкия — попита тя.

— Дължа ти адски много — признах й съвсем откровено.

— Не е истина, малкия, не е истина — отговори тя.

— Не е истина ли? — запитах донякъде озадачен.

— Дължиш ми всичко — каза тя.

Тази вечер пръснахме 23 долара за вечеря от раци и едно префърцунено място в Ярмут. Джени все още се въздържаше от оценка, преди да провери двамата господи, които ме бяха „победили“, както се изрази тя.

Може да звучи глупаво, но бях толкова влюбен в нея, че в мига, в който се върнахме в Кеймбридж, се втурнах да разбера кои бяха първите двама. С облекчение разбрах, че най-силният — Търуин Бласбанд, Сити колидж, випуск '64, представляваше един книжен плъх с очила, нямаше атлетично тяло и не беше нейният тип, а номер две беше Бела Ландау — Бринмор, випуск '64, момиче. Всичко това беше много хубаво и по-специално затова, защото поради надменния вид на Бела Ландау (така изглеждат всички студентки по право) аз можех да засипвам Джени с „подробности“ за това какво ставаше в късните часове в Ганет хауз — сградата на „*Лоу ривю*“. Но, Господи, имаше

късни часове! Не беше необичайно за мен да се прибирам у дома в два или три през нощта. Нали разбирате: шест часа плюс редактирането на „*Лоу ривю*“ плюс факта, че написах статия за един от броевете (Юридическа консултация за бедните в града: проучване в района на Роксбъри, Бостън от Оливър Барет IV, ХРЛ, март 1966, стр. 861–908).

— Добро парче. Наистина добро парче.

Това беше Джоуъл Флешмън — главният редактор, и той го повтаряше непрекъснато. Честно казано, очаквах по-ясен комплимент от човек, който през следващата година щеше да работи при съдията Дъглас, но докато проверяваше последната ми чернова, той повтаряше само това. Господи, Джени ми беше казала, че е „хаплива, интелигентна и наистина добре написана“ — можеше ли Флешмън да възрази на това?

— Флешмън каза, че е добро парче, Джен.

— Господи, затова ли чаках толкова късно — да чуя *това*? — каза тя. — Не каза ли нещо за изследването ти или за стила ти или *каквото и да било*!

— Не, Джен, просто каза, че е „добро“.

— Тогава какво те задържа толкова дълго?

Смигнах й леко:

— Трябваше да прегледаме някои неща с Бела Ландау.

— Така ли? — каза тя.

Не отгатнах настроението й.

— Ревнуваш ли? — попитах направо.

— Не — моите крака са много по-хубави — отговори тя.

— А можеш ли да пишеш резюмета?

— А тя може ли да готви лазаня?

— Да — отговорих й аз. — Всъщност донесе малко в Ганет хауз тая вечер и всички казаха, че е хубава, колкото краката ти.

— Басирам се, че е така — поклати глава Джени.

— Какво ще кажеш за това? — изпъчих се аз.

— Бела Ландау ли ти плаща наема? — попита тя.

— По дяволите, защо никога не мога да спра, докато още вода по точки?

— Защото, Препи — каза любящата ми съпруга, — ти никога не водиш.

[1] Юридически преглед (ам. списание) ↑

Завършихме в този ред.

Тоест Ъруин, Бела и аз бяхме тримата най-добри от абсолвентския клас на Юридическия факултет. Моментът за триумф настъпи: интервюта за работа, оферти, молби, ухажвания. Навсякъде, накъдето се обърнех, като че ли някой размахваше знаме и на него беше написано: „Работи за нас, Барет“.

Аз обаче следвах само зелените знамена. Е, не бях съвсем тъп, но елиминирах престижните предложения като това да служиш при някой съдия, както и алтернативата за държавна служба — като Министерство на правосъдието — в името на една доходна работа, която щеше да изхвърли мръсната дума „скърпвам“ от нашия речник.

Макар и да бях трети, кандидатствайки за най-добрите места аз се радвах на едно неоченимо преимущество. Бях единственият в първата десетка, който не беше евреин. (А всеки, който казва, че това няма значение, е стопроцентов евреин.) Господи, има десетки фирми, готови да оближат задника на някой англосаксонец протестант, взел адвокатска диплома. Вижте само случаите с „*Лоу ривю*“, Ол айви, Харвард и други, които знаете. Тълпи от хора се блъскаха, за да включат името и номера на дипломата ми в канцеларския си регистър, а аз се чувствах като гадже, което се дава като премия, и всичко това много ми харесваше.

Имаше една особено интригуваща оферта от някаква фирма в Лос Анжелис. Шефът на „Личен състав“ г-н... (защо да рискувам съдебен процес?) ми повтаряше непрекъснато:

— Скъпи Барет, ние тук го имаме по всяко време. Ден и нощ. Дори и в офиса!

Не че Калифорния ни интересуваеше, но все пак исках по-точно да зная за какво говореше г-н... Джени и аз попаднахме на доста налудничави възможности, но вероятно за Ел Ей те не бяха достатъчно налудничави. (Най-накрая трябваше да се отърва от г-н... като му

казах, че въобще не ми пука какво могат да имат и така разбих сърцето му.)

Всъщност ние бяхме решили да живеем на източния бряг. Както се оказа впоследствие, получавахме хиляди фантастични предложения от Бостън, Ню Йорк и Вашингтон. В един момент Джени смяташе, че ще бъде добре да останем в щата Колумбия („Трябва да провериш в Белия дом, Ол“), но аз бях по-склонен за Ню Йорк. Най-накрая с благословията на жена си казах „да“ на фирмата „Джонас и Марш“ — една престижна кантора (Марш беше бивш Главен адвокат), ориентирана към гражданските свободи („Ще можеш да правиш добро и същевременно да преуспееш“, каза Джени). Освен това те наистина ме обградиха с внимание: Джонас старши дойде чак до Бостън, покани ни на вечеря в Пиър Фор и изпрати цветя на Джени на следващия ден.

В продължение на една седмица Джени си тананикаше нещо като „Джонас, Марш и Барет“. Казах ѝ да не бърза толкова, но тя ми отговори да си гледам работата, защото вероятно и аз си тананикам същото стихче наум. Излишно е да ви казвам, че беше права.

Позволете ми също така да спомена между другото, че „Джонас и Марш“ дадоха на Оливър Барет IV 11 800 долара — най-високата заплата, която някой от нашия випуск получаваше.

Както виждате, бях само трети в *академично отношение*.

СМЯНА НА АДРЕСА
 От 1 юли 1967 г.
 Г-н и г-жа Оливър Барет IV
 Ийст 63 Стрийт №263
 Ню Йорк, Н.У. 10021

— Типично за новобогаташи — оплака се Джени.

— Но ние сме новобогаташи — настоях аз.

Към чувството на еуфоричен триумф, което ме беше обхванало, се прибавяше и фактът, че месечната вноска за колата ми беше наближила ужасно, тъй като бяхме изплатили изцяло апартамента си в Кеймбридж! „Джонас и Марш“ се намираха на десетминутна разходка от нас (или влачене, което предпочитам), а така също и скъпите магазини като Бонуитс и т.н. Настоях жена ми — тази проклетница — да си открие сметки и незабавно да започне да харчи.

— Но защо, Оливър?

— Защото, Джени — да те вземат мътните — искам да ме използваш!

Станах член на Харвард клуб — Ню Йорк. Предложи ме Раймънд Стратън (випуск '64), който се беше завърнал току-що в цивилния живот, след като бе стрелял по някакъв виетнамец („Всъщност не съм сигурен, че е бил виетнамец. Чух някакви шумове и открих огън към храстите“). Рей и аз играехме скуош поне три пъти седмично и аз си обещах след три години да бъда шампион на клуба. Дали защото се „посадох“ отново на Харвардска територия, или защото слухът за моите образователни успехи се разнесе наоколо (не съм се фукал за заплатата, честна дума!), но моите така наречени приятели ме откриха наново. Бяхме се нанесли в средата на лятото (трябваше да зубря в един курс за адвокатския си изпит в Ню Йорк) и първите покани ни ангажираха уикенди напред.

— Да вървят по дяволите, Оливър. Не ми се ще два дни да си губя времето в дрънкане на глупости с една тълпа тъпи подгответа.

— Добре де, Джени, но какво да им кажа?

— Кажи им просто, че съм бременна.

— А ти бременна ли си? — попитах аз.

— Не, но ако си останем вкъщи този уикенд, може и да забременея.

Вече бяхме избрали едно име. Тоест, аз го бях избрал и накрая навих Джени да го приеме.

— Ей, няма да се смееш, нали? — казах ѝ аз, когато за първи път зачекнах въпроса. По това време тя беше в кухнята — боядисано в жълто помещение, в което имаше дори и миялна машина.

— Какво има? — попита тя, все още режейки домати на колелца.

— Това име Бозо наистина ми харесва.

— Сериозно ли говориш?

— Да, съвсем честно.

— Ще наречеш детето ни Бозо? — попита тя още веднъж.

— Да, наистина, Джен — това е името на един суператлет.

— Бозо Барет — изрече тя, за да го чуе как звучи.

— Господи, ще бъде един невероятен побойник! — продължих на глас, като убеждавах сам себе си с всяка дума, която изговарях. — Представи си: „Влиза Бозо Барет — Харвардският колос, победителят на Ол айви“.

— Да, ама Оливър... защо не предположиш — само предположение — че хлапето не е такава? — попита тя.

— Изключено е, Джен, гените са прекалено добри. Честно ти казвам! — Говорех ѝ съвсем искрено. Цялата тая работа с Бозо се беше превърнала в една мечта, която често ме връхлиташе по пътя за работа.

Продължих темата на вечеря. Бяхме си купили голям сервиз от датски порцелан.

— Бозо ще бъде един много печен побойник — казах на Джени. — Всъщност ако има твоите ръце, можем да го сложим на задна линия.

Тя само ми се хилеше и без съмнение подло търсеше някаква унизителна забележка, която да разруши идиличното ми видение. Тъй

като обаче не намери такава, просто разряза кейка и ми подаде едно парче, продължавайки да ме слуша.

— Само си помисли, Джени — продължих да говоря вече с пълна уста — двеста и четиридесет фута поразяващ финес!

— Двеста и четиридесет фута? — учуди се тя. — Че в нашите гени няма нищо, което да подсказва за двеста и четиридесет фута, Оливър.

— Ще го угоим, Джен: много протеини, добра храна, разни диети и тем подобни.

— Виж ти! Ами ако не иска да яде?

— Ще яде, по дяволите! — Вече започна леко да ми писва от това хлапе, което скоро щеше да седи на масата ни и няма да се съобразява с плановете, които имах, за неговите атлетически постижения. — Ще яде или ще му счупя главата!

В този момент Джени ме погледна право в очите и се усмихна.

— Няма да можеш, ако тежи двеста и четиридесет!

— О-о — сепнах се за момент, но бързо се съвзех. — Е, той няма да тежи двеста и четиридесет веднага.

— Да, да — каза Джени, размахвайки поучително лъжицата към мен. — Но когато стане толкова, Препи, пази се! — И тя се запревива от смях.

Много смешно звучи, но докато тя се смееше, аз си представих едно двеста и четиридесетфутово бебе в пелени, което ми преследва в Сентръл парк и крещи: „Дръж се по-добре с майка ми, Препи!“ Господи, надявам се Джени да не позволи Бозо да ме унищожи.

Не е чак толкова лесно да направиш едно бебе.

Искам да кажа, съществува известна ирония във факта, че момчетата прекарват първите си години сексуален живот, обхванати от мисълта, момичетата да не забременеят (когато аз започнах, презервативите още бяха кът), а след това преобръщат мисленето си и биват обладани от тази идея, а не противоположната ѝ.

Да, това може да се превърне в идея фикс, която да лиши най-страхотната страна на един щастлив брачен живот от нейната естественост и спонтанност. Искам да кажа, да програмира мисленето ви (какъв нещастен глагол — „програмирам“: предполага машина), да програмира вашето мислене за акта на любовта в съответствие с правила, календари, *стратегия* („Ол, няма ли да е по-добре утре сутринта?“) — всичко това може да бъде източник на неудобство, отвращение и изключителен тормоз.

Понеже когато видите, че знанията ви на лаик и — както предполагате — нормалните за здравето усилия не водят до никакъв успех по въпроса за увеличението и умножаването на нацията, това може да ви наведе на най-ужасни мисли.

— Убеден съм, че разбираш, Оливър, че „безплодност“ няма нищо общо с „мъжественост“ — така ми каза д-р Мортимър Шепърд по време на първия ни разговор, когато Джени и аз решихме в крайна сметка да потърсим консултация със специалист.

— Той ви разбира, докторе — отговори Джени вместо мен, защото знаеше — без някога да съм го споменавал, — че идеята за стерилитет, за възможен стерилитет, беше унищожителна за мен. Не долавях ли в гласа ѝ и надеждата, че ако трябваше да се открие някаква недостатъчност, вината да бъде нейна?

Само че докторът просто ни обясняваше и ни казваше най-лошото, преди да продължи и да ни каже, че има голяма вероятност и двамата да сме добре и че може би скоро ще бъдем горди родители. Само дето и двамата трябваше да направим една поредица от тестове.

Пълни изследвания на органите и системите. (Не ми се иска да повтарям неприятните подробности за този вид изследвания.)

Направихме тестовете в един понеделник — Джени през деня, а аз след работа (съвсем бях потънал в света на законите). Същия петък д-р Шепърд повика Джени отново и обясни, че неговата сестра е объркала всичко и трябва да изследва някои неща отново. Когато Джени ми каза за тази повторна визита, започнах да подозирам, че може би той е открил тази... недостатъчност при нея. Мисля, че и тя подозираше същото — версията за сестрата, която е объркала всичко, е прекалено изтъргана.

Когато д-р Шепърд ми се обади в „Джонас и Марш“, вече бях почти сигурен. Дали бих могъл да се отбия в кабинета му по пътя за дома? Съмненията ми се потвърдиха, когато разбрах, че това няма да бъде разговор между трима („Говорих с г-жа Барет през деня“). Джени не можеше да има деца. Но нека не абсолютизираме нещата, Оливър, спомни си, че Шепърд спомена за неща като корективна хирургия и т.н. Само че въобще не можех да се концентрирам и беше глупаво да чакам до пет часа. Обадих се на Шепърд и го попитах дали не можем да се видим по-рано следобед и той прие.

— Знаете ли чия е вината? — попитах аз, без въобще да се превземам.

— Не бих казал „вина“, Оливър — отговори той.

— Е добре, кой от нас *не функционира* правилно?

— Ще ти кажа — Джени.

Бях повече или по-малко подготвен за това, но все пак решителността, с която го изрече докторът, ме стресна. Той не продължи да говори и аз предположих, че очаква някакво изявление от моя страна.

— Добре де, ще си осиновим деца тогава. Важното е, че се обичаме, нали?

Тогава той ми каза цялата истина.

— Оливър, проблемът е много по-сериозен — Джени е много болна.

— Ще ми обясните ли какво значи „много болна“, моля?

— Тя умира.

— Това е невъзможно — отвърнах аз и чаках докторът да ми каже, че това е една зловеща шега.

— Така е, Оливър — каза той. — Много съжалявам, че трябва да ти го кажа аз.

Упорствах, че може би е направил някаква грешка — може би тази негова идиотска сестра отново е объркала всичко и му е дала чужди рентгенови снимки или нещо подобно. Той отговори с всичката убедителност, която притежаваше, че кръвният тест на Джени е направен три пъти и диагнозата е извън всякакво съмнение. Той, разбира се, ще трябва да ни изпрати — мен и Джени — при хематолог. Освен това би предложил и...

Махнах с ръка да го прекъсна. Исках малко тишина — пълна тишина, за да го преглътна. След това ме осени една мисъл.

— Докторе, а какво казахте на Джени?

— Че и двамата сте добре.

— И тя повярва ли?

— Мисля, че да.

— Кога трябва да й кажем?

— На този етап зависи от теб.

Зависело от мен! Господи, на този етап не исках дори и да дишам.

Докторът обясни, че терапията за вида левкемия, от който страдеше Джени, е просто поддържаща — можеше да облекчава, да забавя, но не и да излекува. И така, засега всичко зависеше от мен. Те можели да се въздържат от терапия за известно време.

Но в момента си мислех единствено за това колко гадно беше всичко.

— Та тя е само на двацет и четири! — изкрещях на доктора, без да мисля. Той кимна много търпеливо, знаейки отлично възрастта на Джени, но разбирайки също така каква агония беше това за мен. Накрая проумях, че не мога да остана в кабинета на този човек завинаги, и го попитах какво да направя, т.е. какво би трябвало аз да направя. Каза ми да се държа колкото може по-нормално за колкото може по-дълъг период от време. Благодарих му и си тръгнах.

Нормално! По дяволите, *нормално!*

Започнах да мисля за Бога.

Искам да кажа, че мисълта за някакво Върховно създание, съществуващо там някъде, започна да се прокрадва в най-интимните ми мисли. Не защото исках да Го ударя по лицето или да Го напердаша за това, което Той се канеше да ми причини, т.е. да причини на Джени. Не, моите религиозни мисли бяха в обратна посока. Като например, когато се събуждах сутрин и Джени беше там, все още там. Надявах се, че един Господ, на когото можех да благодаря, да благодаря за това, че ми е позволил да се събудя и да видя Дженифър.

Стараех се като луд да се държа нормално и затова ѝ позволявах да прави закуската и тем подобни.

— Днес видя ли се със Стратън? — попита тя, докато аз пиех втора чаша чай.

— С кой? — попитах.

— Реймънд Стратън, випуск '64 — каза тя, — най-добрият ти приятел. Съкафезникът ти преди мен.

— О, да. Трябваше да играем скуош, но мисля да го отложам.

— Глупости.

— Какво каза, Джен?

— Престани да отлагаш мачовете си скуош, Препи. Не искам отпуснат съпруг, по дяволите!

— Добре — съгласих се аз, — но нека да вечеряме навън.

— Защо? — попита тя.

— Как така „защо“? — извиках ѝ, като се опитвах да си възвърна нормалния ироничен тон. — Не мога ли да поканим проклетата си съпруга на вечеря, ако поискам?

— Коя е тя, Барет? Как се казва? — попита Джени.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж какво — обясни тя, — когато се налага да поканиш жена си на вечеря през седмицата, значи чукаш някоя!

— Дженифър! — изръмжах, сега вече наистина обиден. — Няма да позволя такива думи на масата за закуска!

— Тогава си докарай задника на масата за вечеря у дома, окей?

— Окей.

И аз казах на този Бог — който и да беше и където и да се намираше Той — че с удоволствие се примирявам със съществуващото положение на нещата. Нямам нищо против агонията, сър, нямам нищо против това да знам, стига Джени да не знае. Чу ли ме, Господи, сър? Цената ще я кажеш ти.

— Оливър?

— Да, г-н Джонас?

Той ме повика в кабинета си.

— Запознат ли си със случая Бек? — попита той.

Разбира се, че бях запознат. Чикагската полиция беше пребила Роберт Л. Бек — фотограф от списание „*Лайф*“ — когато се опитвал да заснеме един бунт. Джонас смяташе това за един от ключовите случаи на фирмата.

— Знам, че ченгетата са го бяхтели, сър — казах на Джонас безгрижно (ха!).

— Искам ти да се заемеш със случая.

— Сам ли? — попитах.

— Можеш да вземеш някой от по-младите — отговори ми той.

По-младите? Аз бях най-младият в кантората, но разбрах какво иска да ми каже: Оливър, независимо от възрастта, на която си, ти вече си един от старите в тази кантора. Ти си един от *нас*, Оливър.

— Благодаря ви, сър.

— Кога най-рано можеш да тръгнеш за Чикаго? — запита той.

Бях решил да не казвам на никого и да нося на гърба си целия товар сам. Затова казах на стария Джонас някаква тъпотия, дори не си спомням какво точно — нещо в смисъл, че не мога точно сега да напусна Ню Йорк, сър, и се надявам вие да разберете. Обаче аз знам, че той се разочарова от моята реакция на това, което очевидно беше

един твърде значителен жест. О, Боже, г-н Джонас, само като разберете каква е истинската причина!

Ето ви един парадокс: Оливър Барет IV си тръгва от кантората по-рано и тръгва към дома по-бавно. Как ще обясните това?

Свикнах да зяпам по витрините на Пето авеню и да си представям, че купувам прекрасните и глупави екстравагантни вещи, които щях да купя на Дженифър, ако не трябваше да поддържам тази илюзия за... нормално поведение.

Естествено, страхувах се да се прибера вкъщи. Защото сега, няколко седмици след като първи научих действителните факти, тя започна да отслабва. Губеше от теглото си толкова по малко, че може би самата тя не забелязваше, но аз, който знаех, забелязах.

Взирах се във витрините на авиокомпаниите: Бразилия, Карибските острови, Хавай („Измъкнете се от всичко — полетете към слънцето!“) и т.н. В онзи следобед TWA рекламираше пътувания из Европа извън сезона: Лондон за купувачи, Париж за влюбени...

— *Ами моята стипендия? Ами Париж, който никога през живота си не съм виждала?*

— *Ами нашата женитба?*

— *Кой е казал нещо за женитба?*

— *Аз. Казвам го сега.*

— *Искаш да се ожениш за мен?*

— *Да.*

— *Защо?*

Бях толкова добре финансово, че вече притежавах кредитна карта на Дайнърс к्लъб. Хоп! Подписът ми върху пунктираната линия и вече бях горд притежател на два билета (първа класа, естествено!) за Града на влюбените.

Джени изглеждаше бледа и посивяла, когато се прибрах вкъщи, но се надявах фантастичната ми идея да докара малко цвят на бузите ѝ.

— *Познайте какво, госпожо Барет — започнах аз.*

— *Изритали са те — отгатна оптимистичната ми съпруга.*

— *Не, изстреляли — отговорих и извадих билетите. — Нагоре, нагоре и надалече. Утре вечер за Париж.*

— *Глупости, Оливър — каза тя, но съвсем тихо, без обикновената ѝ иронична агресивност. Повтори го, този път с някаква симпатия:*

— Глупости, Оливър.

— Я ако обичаш, дефинирай „глупости“ по-точно?

— Виж какво, Оли — промълви тя тихо. — Така няма да стане.

— Да стане какво? — попитах аз.

— Не го искам Париж. Нямам нужда от Париж. Просто искам теб...

— Нали ме имаш, сладурче — прекъснах я, но гласът ми беше фалшиво весел.

— ... и искам време — продължи тя, — което ти не можеш да ми дадеш.

Едва сега я погледнах в очите. Те бяха неизказано тъжни. Но тъжни по начин, който само аз разбирах. Те казваха, че съжаляват. Съжаляват за мен.

Стояхме мълчаливо, вкопчени един в друг. Господи, ако единият от нас заплаче, нека заплачем и двамата! Но по-добре е никой да не плаче.

След това Джени обясни как се чувствала „абсолютно гадно“ и се върнала при д-р Шепърд не за консултация, а за конфронтация: кажете ми какво не ми е наред, по дяволите. И той й казал.

Чувствах се странно глупаво, че не съм й го съобщил пръв. Тя усети това и направи една обмислена глупава бележка.

— Той е от Йейл, Ол.

— Кой, Джен?

— Акерман, хематологът. Стопроцентов възпитаник на Йейл — колежа и Медицинския факултет.

— Ами! — възкликнах, усещайки, че тя се опитва да внесе някаква лекота в мрачните разисквания.

— Може ли поне да чете и пише? — попитах я.

— Това трябва да се провери — усмихна се госпожа Оливър Барет, випуск '64 на Редклиф, — но знам, че може да говори. А аз исках да говоря.

— Окей тогава, наздраве за Йейлския доктор — казах аз.

— Окей — отвърна тя.

19

Сега поне не се боях да се прибера вкъщи и не се паникьосвах как да се „държа нормално“. Ние отново споделяхме всичко дори със зловещото съзнание, че всеки един от дните ни заедно е преброен.

Обсъждахме различни неща, за които обикновено двайсет и четиригодишни двойки не разговаряха.

— Разчитам на теб да бъдеш силен, хокеисте — казваше тя.

— Ще бъда, ще бъда — отговарях аз и се чудех дали всичко знаещата Дженифър отгатваше, че великият хокеист е уплашен.

— Искам да кажа, заради Фил — продължи тя. — На него ще му е най-трудно. В края на краищата ти ще бъдеш веселият вдовец.

— Няма да бъде весел — прекъснах я аз.

— Ще бъдеш весел, по дяволите. Искам да бъдеш весел. Окей?

— Окей.

— Окей.

Това се случи след около месец, веднага след вечеря. Тя все още готвеше — настояваше да го прави. Бях я убедил да ми разрешава да чистя — въпреки че ме дразнеше, че това не било „мъжка работа“ — и докато прибирах чиниите, тя свиреше Шопен на пианото. Чух, че спря по средата на прелюдията, и влязох веднага във всекидневната. Тя просто си седеше там.

— Добре ли си, Джен? — зададох въпроса в относителен смисъл.

Тя ми отговори с въпрос.

— Имаш ли достатъчно пари за такси?

— Разбира се — отвърнах. — Къде искаш да отидеш?

— Например... в болницата — каза тя.

По лекото смущение в движенията, които последваха, осъзнах, че това беше краят. Джени щеше да напусне нашия апартамент и никога да не се върне в него. Докато тя си седеше, а аз опаковах някои нейни неща, се почудих какви мисли минаваха през главата ѝ. Искам

да кажа, относно апартамента. Какво ли ще поиска да погледне за последно?

Нищо. Тя просто седеше неподвижно и се взираше в празното пространство.

— Ей — обадих се аз. — Искаш ли да си вземеш нещо специално?

— Ъ-хъ — поклати глава отрицателно и добави, като че ли размислила: — Теб.

Долу на улицата беше трудно да се вземе такси — беше време за театър и тем подобни. Портиерът свиреше със свирката си и размахваше ръце като хокеен рефер. Джени се облягаше на мен и аз тайно се надявах да няма таксита, за да продължи тя да се обляга на мен. А таксиджията се оказа от веселящите. Когато чу Маунт Синай хоспитал по микрофона, той подхвана рутинните си излияния.

— Не се тревожете, деца, намирате се в ръцете на майстор. Щъркелът и аз работим години наред.

На задната седалка Джени се беше сгушила в мен, а аз целувах косите ѝ.

— Това първо ли ви е? — попита веселият шофьор.

Може би Джени усети, че щях да се сопна на шофьора, и ми прошепна:

— Бъди добър, Оливър. Той се опитва да бъде мил с нас.

— Да, сър — казах му аз. — Това ни е първото и жена ми не се чувства много добре. Може ли да не спрем на няколко светофара?

Закара ни до Маунт Синай за отрицателно време. Той наистина беше добър — слезе да ни отвори вратата и т.н. Преди да подкара отново, ни пожела всички видове щастие и успех. Джени му благодари.

Като че ли не се чувстваше много стабилно права и аз исках да я внеса, но тя настоя:

— Не през този праг, Препи!

Така влязохме вътре и бяхме подложени на тази болезнено дребнава процедура на регистриране.

— Имате ли „Блу шилд“ или друга медицинска застраховка?

— Не.

(кой ти беше помислил за такава подробност? Бяхме твърде заети да купуваме чинии.)

Разбира се, пристигането на Джени не беше неочаквано. То се предвиждаше и сега се надзираваше от Бернард Акерман, доктор на медицинските науки, който — както предвиждаше Джени — беше готин тип, следователно — стопроцентов възпитаник на Йейл.

— Ще получи бели кръвни телца и плателити — каза ми д-р Акерман. — От това има най-голяма нужда в момента, въобще не й трябва антиметаболити.

— Какво значи това? — попитах аз.

— Това е лечение, което забавя разрушаването на клетките — обясни ми той — но... Джени знае... може да има неприятни странични ефекти.

— Вижте какво, докторе — знам, че беше излишно да му държа лекция. — Джени командва тук. Както каже тя — така става. Само гледайте да направите всичко възможно, за да не я боли много.

— Можете да бъдете сигурен в това — каза ми той.

— Няма значение колко ще струва, докторе — мисля, че започнах да повишавам тон.

— Може да бъде седмици или месеци — каза той.

— Зарежете цената — настоях аз. Той беше много търпелив с мен, а аз наистина му досаждах.

— Исках просто да кажа — обясни Акерман, — че всъщност няма никакъв начин да разберем за колко дълго — или колко кратко ще се закрепим тя.

— Само запомнете, докторе, — изкомандвах аз — само запомнете, че искам да има най-доброто. Самостоятелна стая. Специални сестри. Всичко. Моля ви! Аз имам пари.

Невъзможно е да стигнеш с кола от Ийст сикститърд стрийт в Манхатън до Бостън в Масачузетс за по-малко от три часа и двайсет минути. Повярвайте ми, проверил съм възможностите на този път и съм убеден, че нито един автомобил — местен или чужд — дори шофиран от някой като Греъм Хил, не може да стигне по-бързо. С моето ЕмДжи на Мас Търнпайк вдигнах до 105.

В колата си имам безжична самообръсначка и можете да бъдете сигурни, че се обръснах, без да се порежа, а също така си смених и ризата в колата, преди да вляза в онези свещени кантори на Стейт стрийт. Дори в осем часа сутринта няколко Бостънски забележителности чакаха, за да се срещнат с Оливър Барет III. Секретарката му, която ме познаваше, въобще не мигна, когато съобщаваше името ми в интеркома.

Баща ми не каза: „Нека влезе“.

Вместо това вратата му се отвори и се появи той самият. Каза само:

— Оливър.

Тъй като напоследък обръщах внимание на физическия облик, сега забелязах, че изглеждаше малко бледен и че косата му е посивяла и може би изтъняла за тези три години.

— Влез, сине — каза той.

Тонът му не каза нищо и аз просто влязох в кабинета. Седнах в „креслото за клиенти“.

Отправихме погледи един към друг и после към различни предмети в стаята. Моят попадна върху нещата на бюрото му: ножици в кожен калъф, ножче за отваряне на писма с дръжка от кожа, снимка на мама, направена преди години. Моя снимка от завършването ми в Екзетър.

— Как си, сине? — Попита той.

— Добре — отговорих аз.

— А Дженифър как е?

Вместо да го излъжа, аз избягнах въпроса — макар че именно това беше въпросът — и изтърсих набързо причината за внезапното ми появяване.

— Татко, трябва ми пет хиляди долара назаем. Причината е основателна.

Той ме погледна и мисля, че кимна леко.

— Е? — попита той.

— Да, сър?

— Мога ли да знам причината?

— Не мога да ти кажа, татко. Просто ми заеми мангизите, моля те.

Имах чувството — ако човек може наистина да приема някакви чувства от Оливър Барет III — че той възнамеряваше да ми даде парите. Освен това почувствах, че не желае да ме подлага на стрес. Но много силно искаше да... говори.

— Не ви ли плащат в „Джонас и Марш“? — попита той.

— Да, сър.

Изкушавах се да му кажа колко, за да разбере, че това беше рекорд на класа, но след това си помислих, че ако знае къде работя, то вероятно знае и заплатата ми.

— А тя не преподаваше ли? — попита той.

Е, не знае всичко!

— Не я наричай „тя“ — казах му аз.

— Дженифър не преподава ми? — попита учтиво той.

— И моля ти се, не я намесвай в това, татко. Това е личен въпрос. Много важен личен въпрос.

— Да не си накиснал някое момиче? — в гласа му нямаше никаква осъдителна нотка.

— Да, да, точно така, сър. Дай ми мангизите. Моля те.

Не мисля дори и за момент, че прие причината ми за достоверна. Всъщност не смятам, че той искаше да я разбере. Той ме разпитваше просто защото — както вече казах — искаше да... говори.

Посегна към едно чекмедже в бюрото си и извади оттам чекова книжка, общита със същата цавена кожа, както и дръжката на ножчето за отваряне на писма и калъфа за ножиците. Отвори я бавно — не за да ме измъчва, а за да печели време, за да намери неща, за които да говори. Тези неща не трябваше да бъдат груби.

Свърши с писането на чека, откъсна го от книжката и ми го подаде. Може би за стотни от секундата се забавих, докато разбера, че трябва да протегна ръката си и да посрещна неговата. Мисля, че това го обърка, той отдръпна ръка и постави чека на ъгълчето на бюрото си. Едва тогава ме погледна и кимна. Видът му като че ли казваше:

— Ето го там, сине.

Но в действителност само кимна.

Аз също не исках да си тръгвам. Само че не можех да измисля нещо неутрално, за което да говорим. А и не можехме просто да седим там — двама души, които искат да говорят, а дори не са в състояние да се погледнат право в очите.

Наведох се над бюрото и взех чека. Да, на него пишеше пет хиляди долара и беше подписан от Оливър Барет III. Вече беше изсъхнал. Сгънах го внимателно и го сложих в джобчето на ризата си докато ставах и се упътвах към вратата. Трябваше поне да кажа нещо в смисъл, че знаех, че заради мен много важни Бостънски, а може би дори Вашингтонски знаменитости висяха да го чакат отвън в приемната и все пак ако имахме да си кажем нещо повече един на друг аз дори бих могъл да те изчакам наблизко, татко, и ти би могъл да анулираш плановете си за обед... и т.н.

Стоях пред наполовина отворената врата и събрах смелост да го погледна и да кажа:

— Благодаря, татко.

21

Задачата да кажа на Фил Кавилери се падна на мен. Че на кого другиго? Той не се разпадна на парчета — както се страхувах, а съвсем спокойно затвори къщата в Кренстън и дойде да живее в нашия апартамент. Всеки си има свой особен начин на справяне с мъката. Начинът на Фил беше да чисти — да мие, да търка, да лъска. Не ми беше много ясна логиката му на мислене, но Господи, нека си работи.

Дали не си мечтае, че Джени ще се върне в къщи?

Мечтае си, нали? Бедничкият, затова чисти. Просто не приема нещата такива, каквито са. Разбира се, той няма да ми го признае, но аз знам за какво си мисли.

Защото и аз си мисля за същото.

След като тя влезе в болницата, аз се обадох на стария Джонас и му обясних защо не можех да ходя на работа. Престорих се, че бързам, защото знам, че той страдаше и искаше да ми каже нещо, които вероятно нямаше да може да изрази. От този ден нататък дните ми се разделяха между часовете за посещение и всичко останало: ядох, без да съм гладен, гледах как Фил чисти апартамента (отново!) и не можех да спя дори с предписаните от Акерман лекарства.

Веднъж дочух Фил да си мърмори: „Няма да издържи дълго“. Той беше в съседната стая и миеше чиниите от вечерята ни (на ръка). Не му отговорих, но си помислих, че ще издържа. Който и да си там горе, г-н Върховно създание, поддържай огъня, аз ще издържа до безкрайност. Защото Джени си е Джени.

Онази вечер тя ме изгони от стаята — искаше да говори с баща си като „мъж с мъж“.

— Тази среща е ограничена само за американци с италиански произход — говореше ми тя, бяла като възглавницата си. — Така че Барет, изчезвай.

— Окей — казах аз.

— Но не много далече — изрече тя, когато тръгнах към вратата. Отидох да седна във фоайето. Скоро се появи Фил.

— Каза да си закараш задника там — прошепна той дрезгаво, като че ли цялата му вътрешност беше куха. — Отивам за цигари.

— Затвори проклетата врата — изкомандва тя, още щом влязох вътре. Подчиних се, затворих тихо вратата и докато се връщах да седна на леглото до нея, успях да я огледам добре. Искам да кажа, със системите, отиващи към дясната ѝ ръка, която тя държеше под завивките. Винаги обичах да седя много близо и да гледам лицето ѝ, което колкото и бяло да беше сега, се оживяваше от блестящите ѝ очи.

Затова бързо седнах много близко.

— Наистина не боли, Оли — каза тя. — Прилича на падане от скала със забавено движение, разбираш ли?

Нещо дълбоко в мен се раздвижи, нещо безформено, което се готвеше да тръгне към гърлото ми и да ме накара да заплача. Но нямаше да стане. Никога не съм плакал. Аз съм твърдо момче, нали знаете? Няма да заплача.

Но ако няма да плача, то тогава не мога да си отворя устата и трябва просто да кимна утвърдително. Ето защо кимнах „да“.

— Глупости — каза тя.

— Хм? — приличаше повече на ръмжене, отколкото на дума.

— Нищо не знаеш за падането от скалите, Препи! Никога не си падал от скала през целия си тъп живот!

— Знам. Падал съм — изрекох аз, възвръщайки си способността да говоря. — Когато те срещнах.

— О, да — премина през лицето ѝ усмивка. — „О, какво падане беше това.“ Кой го е казал?

— Не знам — отговорих ѝ. — Шекспир.

— Да, но кой? — попита тя умолително. — Не си спомням дори в коя пиеса. Завършила съм Редклиф, трябва да ги помня тези неща. Някога знаех всички регистрации на Моцарт Къохел.

— Голяма работа! — отвърнах.

— Наистина беше голяма работа — каза тя, сбърчи чело и попита: — Кой номер е концерт в си минор за пиано?

— Ще проверя — обещах ѝ аз.

Знаех къде — в нашия апартамент на полицата до пианото. Щях да проверя и да ѝ кажа още утре сутринта.

— Знаех го. Всичко знаех.

— Виж какво — казах в стил Богарт, — за музика ли ще си говорим?

— Да не предпочиташ да говорим за погребения? — попита тя.

— Не — отговорих и съжалих, че съм я прекъснал.

— Обсъдих този въпрос с Фил. Оли, слушаш ли?

Обърнах лицето си настрани.

— Да, слушам Джени.

— Казах му, че може да има католическа служба и че ти ще се съгласиш. Окей?

— Окей — казах аз.

— Окей — отговори тя.

След това се почувствах малко облекчен, защото за каквото и да говорехме отсега нататък, щеше да е нещо хубаво.

Не бях прав.

— Слушай, Оливър, — каза Джени с нейния ядосан, следователно тих глас. — Оливър, трябва да спреш да се чувстваш болен.

— Аз ли?

— С тоя виновен израз на лицето ти, Оливър, това значи, че си болен.

Честна дума, опитах се да променя израза на лицето си, но мускулите ми се бяха вкаменили.

— Вината не е на никого, Препи — казваше тя. — Моля те престани да обвиняваш себе си!

Исках да продължа да я гледам, защото никога не исках да преместя очи от нея, но все пак трябваше да сведа поглед — толкова ме беше срам, че дори и сега Джени четеше толкова добре мислите ми.

— Слушай, това е единственото нещо, което искам от теб! Иначе знам, че ще се справиш.

Онова нещо вътре в мен се размърда отново и аз се боях дори да изговоря думата „окей“ — просто гледах безмълвно към Джени.

— По дяволите Париж — изведнъж промълви тя.

— А?

— По дяволите Париж и музиката и всички глупости, които си мислиш, че си ми отнел. Не ми пука, да знаеш! Не можеш ли да ми повярваш?

— Не — отвърнах съвсем искрено.

— Тогава се разкарай отгук — каза тя. — Не те искам до проклетото си смъртно легло.

Тя наистина го мислеше. Можех да разбера кога Джени наистина си мислеше нещо, затова си купих разрешение да остана като казах една лъжа:

— Вярвам ти.

— Така е по-добре — каза тя. — Сега ще ми направиш ли една услуга?

Някъде дълбоко в мен се надигна това необуздало желание да заплача, но устоях. *Няма* да плача. Просто с утвърдително кимване на глава ще покажа на Дженифър, че ще бъда щастлив да ѝ направя всякаква услуга.

— Моля те, ще ме прегърнеш ли здраво? — каза тя.

Сложих ръката си върху нейната — Господи, колко слаба беше! — и я стиснах леко.

— Не, Оливър, наистина ме прегърни. Тук до мен.

Бях много, много внимателен заради системата и другите неща, когато отидох до леглото ѝ и я прегърнах.

— Благодаря, Оли.

Това бяха последните ѝ думи.

Когато отидох при него, Фил Кавилери беше в солариума и пушеше ен-тата си цигара.

— Фил? — каза тихо.

— Да? — погледна към мен и мисля, че разбра.

Очевидно се нуждаеше от някакво физическо утешение. Отидох при него и сложих ръка на рамото му. Страхувах се да не заплача. Бях сигурен, че няма да заплача. Не можех. Искам да кажа, че вече бях извървял този път.

Той сложи ръката си върху моята.

— Бих искал... — промърмори той. — Бих искал да не... — На това място спря и аз зачаках. А и закъде бързахме в края на краищата?

— Бих искал да не бях обещавал на Джени, че ще бъда силен заради теб. — И за да изпълни достойно своето обещание, леко потупа ръката ми.

Аз обаче трябваше да бъда сам. Да вдишвам въздух. Може би да се разходя.

Долу фойето на болницата беше абсолютно замряло — чувах единствено собствените си стъпки по линолеума.

— Оливър.

Спрях.

Беше баща ми. Освен жената на регистратурата, ние бяхме съвсем сами. Всъщност твърде малко хора бяха будни в този час в Ню Йорк и ние бяхме измежду тях.

Не можех да го погледна в очите и отидох право към въртящата се врата. След миг обаче той стоеше до мен.

— Оливър — повтори той. — Трябваше да ми кажеш.

Беше много студено и това беше донякъде добре, защото аз бях онемял и исках да почувствам *нещо*. Баща ми продължаваше да ми говори и аз продължавах да стоя неподвижно, а студеният вятър плющеше в лицето ми.

— Сkochих в колата веднага щом разбрах.

Бях забравил палтото си и студът започваше да ме кара да чувствам болка. Добре, добре!

— Оливър — каза баща ми бързо, — искам да помогна.

— Джени е мъртва — казах му аз.

— Съжалявам — прошепна той потресен.

Без да знам защо, аз повторих това, което бях научил преди много време от мъртвото сега красиво момиче:

— Любовта означава никога да не се налага да казваш, че съжаляваш.

Тогава направих нещо, което не бях правил никога в негово присъствие и още по-малко в ръцете му. Заплаках.

Издание:

Ерик Сийгъл. Любовна история

Книга първа. Любовна история

Английска. Първо издание

Редактор: Надя Златкова

ИК „Абагар“, София, 1992

ISBN: 954-8004-65-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.